

1981

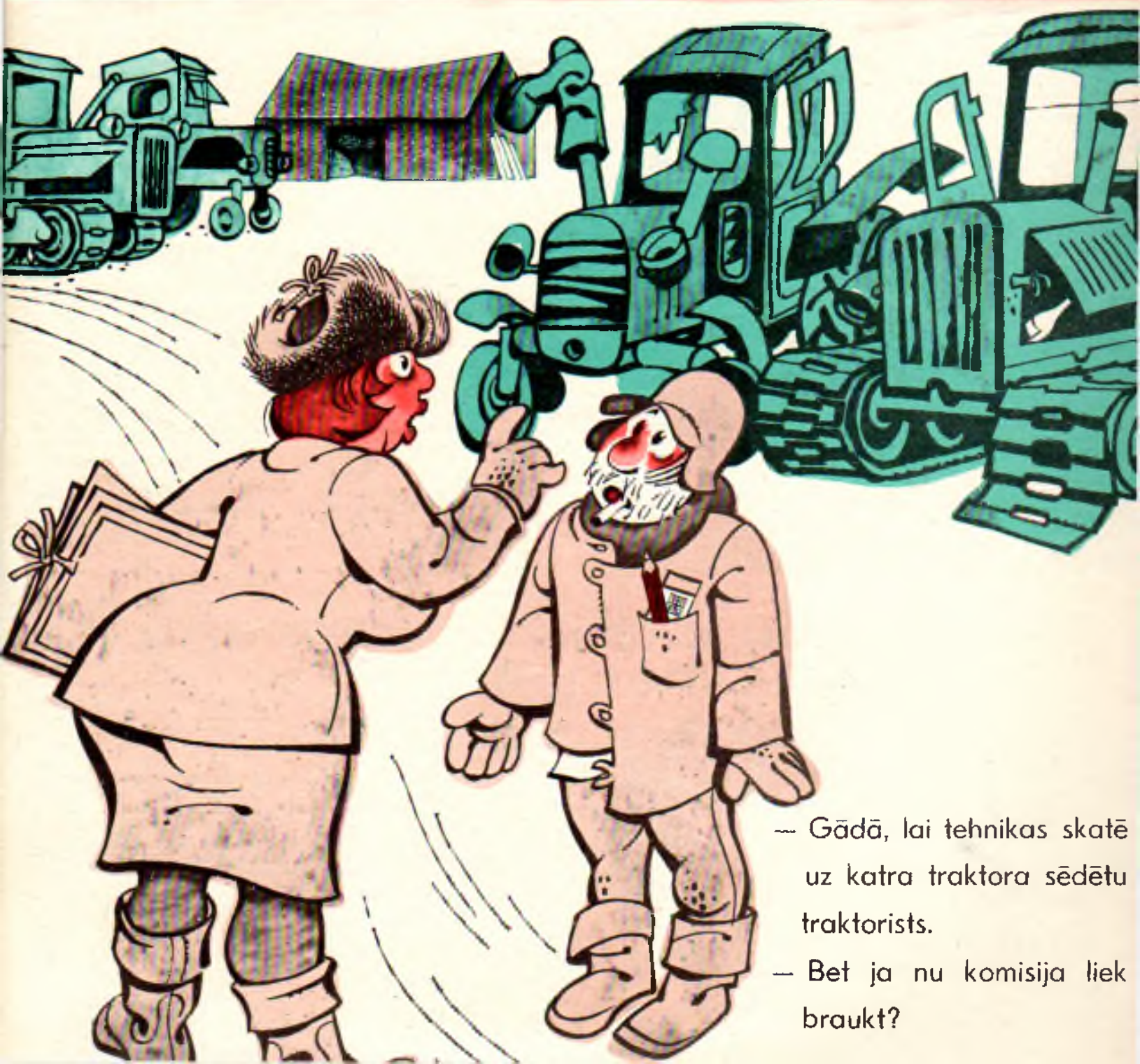
4

DADZIS

SATĪRAS
UN HUMORA
ŽURNĀLS.
IZNĀK
KOPĒ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNEŠT

© LKP CK Izdevniecība,
«Dadzis», 1981.

Nr

— Gādā, lai tehnikas skatē
uz katra traktora sēdētu
traktorists.

— Bet ja nu komisija liek
braukt?

GOD. «DADZI»!

Gribam ziņot par visai neparastam komunālo ēku remontēšanas metodiēm Saldus pilsētā.

Dzīvojam 3. augusta ielā 61. Vēlā rēķa mājā. Visā pēckura laikā tai ir remonts vienīgi jumts. Dzīvojamā ēka tika bojāta jau kara laikā no bumbas sprādziena. Neskaitāmas reizes esam lūguši dzīvokļu saimniecības parvaldi sāktot mājā un pārsūstīt šūni, kas katreiz kļūst par mūsu glābšanu. Dzīvokļu saimniecības parvaldes priekšnieks b. P. Jaudzems mums paskaidroja, ka turāka laikā šūni nojauks, drupas aizvedīs un taja vietā uzbūvē jaunus malkas šūnus. Kopš tā laika drīz būs pagājuši trīs gadi, bet nekas nav darīts.

1979. gadā dzīvojamā ēka no ārpusē upsi ar jumtu papi. To celtnieku gudrību, ka koka

ēkas no ārpusē tādā veidā nedrīkst izolēt, jo tas veicinātu mitruma kondensēšanos sienās un sienu pušānu. Saldus dzīvokļu saimniecības speciālisti acīmredzot vēl nav apguvuši.

Tautas deputātu padomes izpildkomitejas priekšsēdētāja vietnieks b. J. Lasmāns 1979. gada 19. maijā mums atbildēja, ka mājas remontu (gan nesaprotam, ko nozīmē «izlases veida kapitālais remonts») izdarīs 1980. gadā, vienlaicīgi novācot arī drupas un buvgružas.

Tapat kā iepriekšējie gadi, nu ir pagājis 1980., bet grausts, ko katreiz sauca par šūni, joprojām stāv kā stāvējis. Paskaties uz attēlu un papriecājies. «Dadzi», pats!

HMEĻNICKA, FRANCIS
un citi 61. mājas iedzīvotāji

SVEIKS, «DADZĪT»!

1980. gadā Rīgas 55. pasta nodalā pasūtīju žurnālu «Kuba» (ind. 85210, iznāk spāņu valodā). Gads ir pagājis, bet nevienu žurnāla numuru neesmu saņēmis.

Gada laikā neskaitāmas reizes biju iegriezies pasta nodaļā, lai noskaidrotu sava žurnāla likteni. Pirmās ziņas, ka žurnāls tomēr nebūs pazudis, Rīgas 55. pasta nodaļā saņēmu 1980. gada septembra sākumā, jo bija parādījies kvīts, ka žurnāls ir pasūtīts, adresāts zināms, nauda samaksāta, bet... tikai viens sīkums: pašā žurnāla nav. Šī sīkuma dēļ man ieteica griezties Galvenajā pastā — pretī Stacijas laukumam.

Te ar vispatiesāko uzmanību un laipnību man atbildēja, ka pirmie trīs žurnāla numuri jau augustā nosūtīti uz 55. pasta nodaļu. Attiecīgā darbiniece pat

zvanīja uz 55. pasta nodalā telefoniski pārbaudīja dotu patiesīgumu.

Tomēr, ak vai! Pašu nebija. Pēc atkārtotas jau uzziņā, ka žurnāli tomēr bet nosūtīti citam adresātam, koja attiecīgo darbinieču mi mezglu atšķetināt, bet Solija jau vairākas iepriekšējais gads tuvojās gāim. Jo tālāk, jo trakāk, pastā bija pazudusi pat : reģistrācijas kartīte.

Nezinu, vai šogad vēl ti pēdu dzīšanu.

Atklāti sakot, laikam i nekas neiznāks. Jūtu, ka manī vairs īpaši nevelk : pie Rīgas 55. sakaru nodaļā biniecēm.

J. KRISĒ

CIENTĪJAMĀIS «DADZI»!

Sā gada 13. janvārī kolhoza «Sarkanā zvaigzne» kantorī samaksāju 4 rubļus un sāku gaidīt, kad man atvedīs balonu ar gāzi. Pēc trim dienām satiku gāzes izvadītāju un uzziņāju, ka kolhoza priekšsēdētājs Rihards Ābolinš manu kvīti esot konfiscējis. Devos pie priekšsēdētāja, bet viņš tā arī pateica, ka gāzi man nedošot, un cauri. Atgādi-

nāju viņam, ka esmu II g invalids, ka man ir divi vecuma bērni, kuriem agrīnās un uz ātru roku jāg brokastis. Tomēr viss bija Priekšsēdētājs palika pie se-

Es tik laiks, «Dadzi», no ro, kas devis priekšsēdētības izkloties tik patval Ar

A. MAZURS, Jelgava

PA «DADŽA» NEPUBLICĒTO UN PUBLICĒTO MATERIĀLU PĒDĀM

Pagājušā gada nogalē pilsonē M. Heidmane no Rīgas lūdza, lai «Dadzi» palīdz noskaidrot, kur pazuduši viņas zābaki. 1980. gada 3. oktobrī viņa tos nodevusi remontēt darbnīcā, kas atrodas Jelgavas ielā 74, un kopš tā laika tie pazuduši.

To pašu apliecina arī ražošanas apvienības «Rīgas apavi» direktors biedrs Deičs, kam šo sūdzību aizsūtījām. Viņš raksta: «... Par nozaudētiem apaviem cietušanai pienākas kompensācijas izmaksa mīnus nolietojanas procenti. Vainīgajiem 97. apavu fabrikas darbiniekiem par neizdarību samazināta premijāla piemaksa par 1981. gada janvāri.

Uzņēmums b. Heidmanai atvairinās.»

«TRIS LIETAS LABAS LIETAS» —

šo veco teicienu un pie viena arī izdarības ar skābsienu un kartupelēm padomus saimniec-

Valkas rajona agrorūpniecības apvienības priekšsēdētājs b. Z. Dreimanis mums raksta, ka neprincipālitate revīzijas materiālu izskatīšanā izvērtēta rajona agrorūpniecības apvienības valdes sēdē. Lai daļēji atlīdzinātu nodarītos zaudējumus, no saimniecības direktora P. Šišova un galvenās grāmatvedes A. Aleksejevas ieturēta nauda vienas mēnešalgas apmērā. Pilsona T. Vorpūja lieta par autoavāriju nodota rajona prokuroram.

«BALSIS PUSNAKTS STUNDĀ»

kādā universālleikalā sūdzējās par preču kvalitāti. Šis nervus kutinošais gadījums arī bija aprakstīts «Dadži» 23. numurā.

Tuvākus paskaidrojumus šajā lietā mums at-sūtījuši divu resoru vadoši darbinieki. Viegļās rūpniecības ministra vietnieks b. M. Hohrins

ju sēdes, kurās aplūkoti kvalitātes uzlabošanas jautājumi.

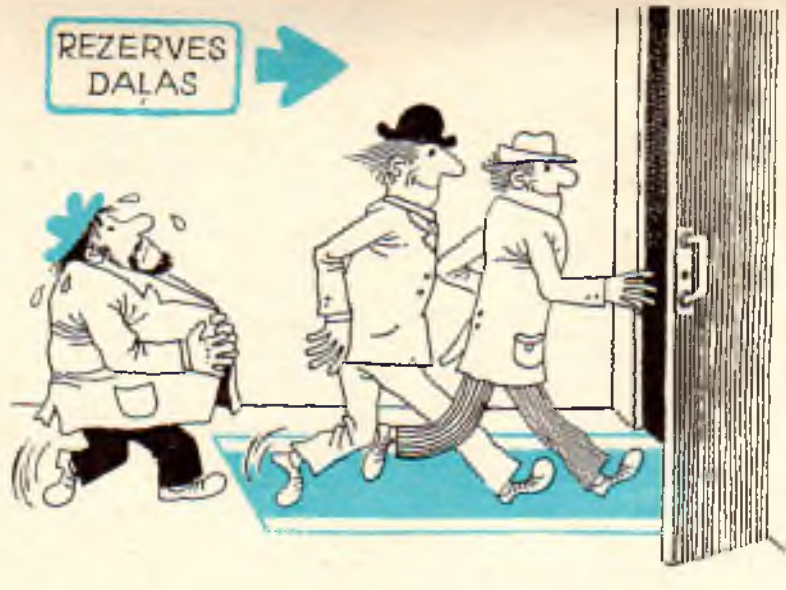
Zvejnieku kolhozu savienības priekšsēdētājs b. A. Ūkis paskaidro, ka 288 k. ņas «Anšovi garšvielu uzlējuma» un «Ar eļļu» aizturētas nepietiekama sāls satura

Par pieļautajiem trūkumiem darbā vecā laborantei izteikts rājiens, bet vecākajai n-tarei — aizrādīts.

«DADŽA» KONSULTĀCIJA»

vienu mēr ir balstīta uz neapstrīdamiem faktiem. Arī 24. numurā dr. Sinepe spīdoši pierāda kāpēc Kārsavas kinoteātri «Spartaks» skatītājiem vienmēr drebinaš.

Pirmais uz konsultāciju atsauca Ludzas rajona Remonta un celtniecības pārvaldes priekšnieks b. I. Kaļiņins. Viņš iepriecina kārsavas un mūs ar zinu, ka kinoteātra remonta-

T. SERGIJENKO

LIETAS PĒC BŪTĪBAS

Ir brīži, kad apskaužu mazus bērnus. Nu kas viņiem nekais: ne par ko nav jā rūpējas, ne par ko nav īpaši jādomā. Par visu rūpējas, par visu gādā vecāki. Nekas neapmums bērniņa saulainos priekus, nekā viņam netraucē spēlēties smiltiņās un augt lielam.

Bet, tiklīdz tu, cilvēks, esi izaudzis liels, tā tūlīn kā sniegs uz galvas tev uzvejas tūkstoš raizes. Vai esi izdarījis to un vai neesi aizmirsis šito... Vai no rīta aizslēdzi durvis un vai pācpusdienā samaksāji par elektrību...

Jā, starp citu, par elektrību. Mēs esam pieauguši un gudri cilvēki, tādēļ ik reizi, kad istabā iespīd saulīte, kad izejam no mājas vai dodamies pie miera — ko mēs darām? Gluži pareizi, mēs izslēdzam elektrību! Tā mums bērniībā mācīja mamma, un to pašu mēs mācām saviem bērniņiem. Nododam, tā sacīt, tālāk paaudžu stafeti. Tik apzinīgi mēs esam tāpēc, ka par elektrību mums ir jāmaksā. Bet kā ir tad, kad paši nemaksājam? Kad mūsu vietā samaksā kāds cits, piemēram, iestāde, kurā strādājam?

Mums ne prātā nenāk apšaubīt, vai Rīgas augļu un dārzeņu tirdzniecības uzņēmuma 60. veikala vadītāja Z. Balode ir enerģiska tirdzniecības darbiniece un taupīga namamāte, kas zina kapeikas un arī kilovatstundas vērtību. Tāpēc ne mirkli mēs nepieļaujam domu, ka elektriskais sildītājs, ko pārbaudē 60. veikala telpās atrada energoinspektors, būtu ieslēgts bez ārkārtīgi nopietnas vajadzības. Taču blakus sildītājam atradās gluži karsti apkures radiatori un šī iemesla dēļ mums ilgi bija jālauza galvas, līdz atcerējāmies seno tautas gudrību: «Labs labu nemaitā!»

Jā šajā rakstā pilnīgi nejausi ir pieminēta Ļeņina rajona Remonta un celtniecības darbu pārvaldes galvenā inženiere L. Gorohovska, tad tikai nelielas konsultācijas dēļ. Būtu ārkārtīgi jauki, ja viņa, cilvēks ar tehnisko izglītību, vēlreiz pārbaudītu, vai tie elektrosildītāji, ko inspektori atrada ieslēgtus kantora telpās un noliktavā, apkures sezonas laikā tiešām spēj notērēt 11 tūkstošus kilovatstundu. Kaut kas

kā dega pie Ļeņina rajona sabiedriskās ēdināšanas uzņēmuma 60. ēdnīcas durvīm Rudzutaka ielā 40. Raustījām plecus gan mēs, gan ēdnīcas vadītājs M. Gozališvili un nekādi nevarējām saprast, kas tās spuldzītes ieslēdzis un kāpēc tās gadā spēj patērēt tik daudz enerģijas — 2000 kilovatstundu!

Divi tūkstoši — tas patiešām nav maz, ja kāds uzdrošinātos tādu elektroenerģijas daudzumu izniekot 107. dzīvokļu ekspluatācijas rajona robežās, ļoti iespējams, ka rajona priekšniece A. Legzdina vai priekšnieces vietniece V. Borodina tādām aizrādītu: gaišā dienas laikā apgaismot namu fasādes nav labi! Viņa varētu vainīgajiem paskaidrot, ka šādi tiek izšķērdēti energoresursi, kas nepieciešami svarīgās fautas saimniecības nozarēs. Lai savu domu dzīvinātu ar konkrētiem piemēriem, viņa varētu aizrādīt, ka šo divu tūkstošu kilovatstundu pilnīgi pietiktu, lai trīskārt kompensētu to enerģijas daudzumu, kas nejauši iztērējies, kad aizmirsās gaišā laikā izslēgt 107. dzīvokļu ekspluatācijas rajona kantora ēkas un pagalma apgaismojumu.

Protams, dienas laikā un darba steigā var gadīties visādi. Bet naktī? Gluži neticami, cik trakas lietas notiek naktī, kad cilvēki mierīgi gul! Kā lai, piemēram, izskaidro brīnumainos notikumus pērnā gada pašā nogalē? Nakts vidū pēkšņi pilnā mirdzumā nem un iedegas kinoteātru «Jugla» un «Teika» gaismas reklāmas! Un iekšā, telpās — elektrosildītāji! «Ne kontrolē, ne sargi tos nav ieslēguši», paskaidroja šbu kinoteātru administratore P. Šupilova. «Tomēr mēs noskaidrosim un vainīgo sodīsim!»

Vai tik šāda apņemšanās nav pārāk drosmīga? Ja nu te spoku stundā darbojušies nelabie gari? Vai tomēr nevajadzētu vainīgo sodīšanu uzticēt kompetentākām personām, piemēram, rajonu administratīvajam komitejā? Lai tās izskata visus šos gadījumus, tā sacīt, pēc būtības.

Tas arī viss. Ak jā — vēl jāpalūkojas, vai mūsmājās arī nav palicis bez vajadzības ieslēgts kāds elektrības rīks. Lai — pa-

Līgums un termiņi

Kad pirms gada, 1980. gada 15. februārī, Kirova rajona Remonta un celtniecības pārvaldes priekšnieks G. Petuhovs noslēdza kārtējo līgumu par Psihoneiroloģiskā dispensera ēkas remontu, viņš nebija ne satraukts, ne nobažījies. Galu galā, kas tur liels — ne pirmais, ne pēdējais līgums. Šī paša Kalēju ielas 9/11 korpusa remontēšanai arī gadu iepriekš tika uzrakstīts līgums. Ar darbu beigšanas termiņu decembrī. Pirms tam bija vēl citi līgumi. Un citi termiņi.

Zināms, līgums un termiņi ir viena lieta, bet reālā dzīve kaut kas pavisam cits. Varbūt tieši tāpēc G. Petuhovs pērnā gada līgumam beidzot noteica pavisam drošu un stingru darbu nobeigšanas termiņu: 1980. gada jūlijs.

Protams, jūlijā vēl nebija izdarīts nekas. Toties augusta sākumā sanāca kopā vadība — Rīgas pilsētas Remonta un celtniecības tresta pārvaldnieka vietnieks V. Balsuns, Kirova rajona Remonta un celtniecības pārvaldes darbu vadītājs P. Silovs un mums jau pazīstamais G. Petuhovs. Sanāca kopā, apspriedās un apspriedes protokolā ierakstījās:

1) turpināt darbus; 2) par nodošanas datumu uzskatīt 1980. gada 29. septembri.

Un steigšus ar 11. augusta vēstuli Nr. PO/1361 darīja zināmu Psihoneiroloģiskā dispensera vadībai, ka pieņemts šāds lēmums:

«Kirova rajona Remonta un celtniecības pārvaldei pastiprināt darbus objektā, darbus nobeigzot un objektu nododot ekspluatācijā šā gada oktobrī.»

Kāpēc oktobrī? Gluži vienkārši — ja remontu līdz apkures sezonai neizdotos nobeigt, Psihoneiroloģiskā dispensera vadība nevarētu nomainīt apkures katlu. Līdz ar to rastos lieliskas izredzes attaisnoties, kāpēc nav iespējams nobeigt remontu: laiks auksts, grūti strādāt...

Par spīti visam, dispensera vadība katlu tomēr nomainīja. Loģiski domājot, tagad nekā vairs netraucētu celtniekiem rīkoties, lai remontu beigtu un tādējādi kaut daļēji kompensētu tos morālos un materiālos zaudējumus, ko dispensers cieš katru dienu, kad tas nevar uzņemt slimniekus.

Taču tagad, jaunajā gadā, celtniekiem nav vairs laika domāt par šādiem sīkumiem. Tagad jāslēdz jauni līgumi un, galvenais, jāgudro jauni termiņi. Jo bez termiņa līgums nav līgums.

D. SAULĪTE

VALDIS ARTAVS

Kur tu spruksi?

Ar melnu suni baltās kāpās
Šī diena laimīga ir mums,
Un kas par to, ka divas ķēdes
Pēc saviem valkātājiem skumst!

[Olafs Gūtmanis. No krājuma
«Disonanse».]

Kas mājās nekustīgi sēdēs,
Ja ārā laiciņš gluži jauks!
Es reizēm noraujos no ķēdes,
Tāpat kā četrkājainais draugs.

Un tā mēs ejam, smiltis vandot,
Kā labi draugi dažkārt prot:
Es — savu bārdū vējā plandot.
Viņš — vējā asti plivnot.

Gar jūrmalu, starp kāpu priedēm
Mums citi biedri garām jož,
Kā tikko sprukuši no ķēdēm,
Un kaut ko meklēdami ož.

Kad skriets ir vetli pakaļ priekam,
Nav bijis meklēt vērts un ost,
Mēs rāmi ķēdes kaklā liekam,
Lai rītā atkal rautos nost.

Un domāju es, glāstot duksi:
Ir jauki bēgt, bet kur tu spruksi!

Ka tik būtu oriģināli

Tik daudz ūdens ir manās vēnās,
ka varu
ņņemt un nolikt uz zemes roku,
un no tās izplūdis upe lēnām...

Divi koki
iet gar ceļa malu,
un tur, kur viņi krustosies viens otrā, —
būs vakars.

Atstājiēt mani un neaprociet,
lal redzu, kāda debess pār mani...

[Leons Briedis. No krājuma
«Laiks mest ēnu».]

Apkārt kopiņas, krāšņi zied!...
Nedod dievs tādu bēdīgu faktu:
Uziet cilvēki Leonu Briedi
Kapos atstātu, neapraktu!

Guļ viņš tādā sapņainā pozā,
It kā vērodams debess tāli...
Tā ir dzeja un nevis proza.
Tiešām izskatās oriģināli!

Visi izbrīnā liķi pēta:
Kaut kā pietrūkst pie viena sāna.
Viena roka jau noskrūvēta,
Ūdens burbuļo kā no krāna.

Vai nu dzejniekos ūdens trūcis!
Šis it sevišķi pludo, rakars.
Ej nu sazinī, ko viņš sūcis!
Koki nākuši, — pēkšņl vakars.

Divas versijas nāves ziņā,
Kā viņš nokļuvis mūžības lokā:
Pirmā — koks ir ieskrējis viņā,
Otra — pats viņš ieskrējis kokā.

— VAI NEVARĒTU MAZLIET KLUSĀK!
— ATKAL TĀ PATI VECĀ DZIESMA...

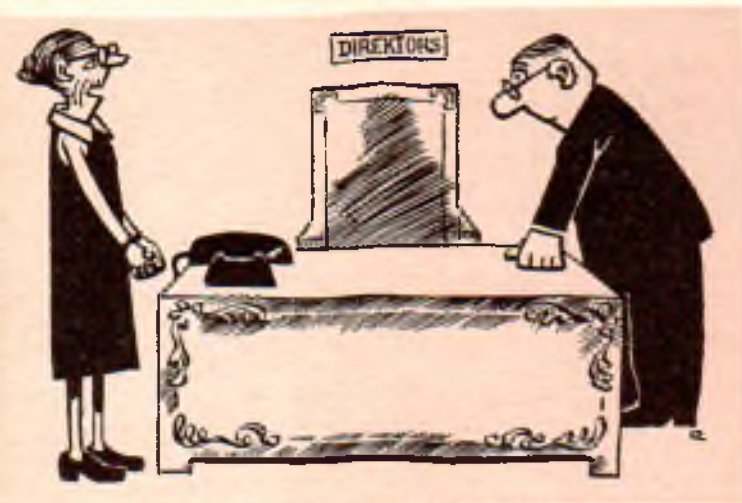
I. MELI

E. RUS

Kā ar slotām jādārās

— ENĀ PALIKUSI NO TĀ, KURŠ TE SĒDEJA PIRMS JUMS.

E. RUSMANIS

— MĒS VISI STĀVAM RINDĀ!
— LŪDZU, ES TAČU PAR TO NEKO NESAKU!

E. OSS

— ES SAVUS VECĪŠUS ATCEROS BIEŽĀK NEKĀ TUI
— KO LAI DARA, PENSIJU NES TIKAI VIENREIZ MĒNESĒ.

Slotu sieviņu es ievēroju jau pa gabalu. Viņas seja priekā mirdzēja kā pilnmēness, jo padusē viņa nesa prāvu slotu saiņi. Atnākusi līdz soliņam autobusa pieturā, viņa neriskēja apstēties — ja nu ar slotām kas notiek, kāds zariņš nolūst vai kā? ... Nolika savu nesamo uz soliņa ar zariem uz augšu, galotnītes ar abām rokām maigi apkampa, pieglaudiva savam pilnīgajam augumam un palika stāvam līdzās kā sardzē.

Nepagāja ne pusminūte, kad ap laimīgo slotu ieguvēju sastāja trīs četras Pārdaugavas nemeļu īpašnieces un sāka iztaujāt.

— Vai bērzzariņus pati sagriezī?

— Kur nu pati, atbildēja slotniece. — Visu mūžu cietumā neesmu sēdējusi, vai nu tagad mūža galā aiz restēm prasišos!

— Ūja, vai tad uz reizi cietumā?

— Kā tad! Piecdesmit kilometru ap Rīgu ne zarina nav brīv.

— Jel saki nu takš, mīlo mās, kur tu šitās slotinas dabūji! — neatlaidās cita sievīna. — Kur tas laiks, kad īstu slotu neesmu redzējusi, durvju priekšā vai ar pirkstiem jānogrābsta.

— Dabūju, — lakoniski atbild izpraņājamā. — Vai tad uzreiz jāsaka, kur dabūju? Saskriesiet, viens un divi izpirksiet. Bet es pati vēl pāris reižu gribu aizstāgāt.

— Laikam plēs gan zvēra nau-du? Rubli gabalā, ko?

— Ne plēs, ne kā. Valsts cena. Divdesmit trīs kapeikas. Paskat, kas par šmaugiem, svai-giem zariem!

Un iznānīgā slotu iepircēja novicināja mums gar degunu spoži brūnos, vēl pēc meža smaržojošos bērza zarus. «Laikam divas trīs vietās par sētnieci strādā,» sevi nodomāju. «Tad jau slotas izietas.» Taču manu pieņēmumu apgāza sarunas turpinājums, kurā noskaidrojās, ka nav vis sētniece, pat pašai sava namīņa nav. Dzīvojot šepat netāl no Āgenskalna pie meitas komunālā dzīvoklī, saņemot pensiju.

Tad kālab viņai vajag tik daudz slotu? Varbūt ieliks zarus spainī ar ūdeni, uzplaucēs un prom uz Āgenskalna tirdziņu — par 50 kapeikām trīs mazi zariņi...

Ari šis minējums izrādījās aplams. Slotu sieva, bagātīgā iegu-vuma priecīgi saviņņota, runāja un runāja, un izdālāja mums vi-sus savus noslēpumus.

— Ar slotām, — viņa pamāci-ja, — ir jādārās tā. Jāsasien prāvā klēpī, tā pa piecpadsmit divdesmit un jānoliek ar zariem uz augšu.

— Kāpēc tad šitā? — cilvēki interesējās.

— Tāpēc tā, lai zariņi nesalie-cas un sakaltuši neaplūst. Un glabāšanas vieta jāizraugās, kur ne saule, ne lietus netiek klāt.

— Tad jau malkas šķūnīti...
— Var arī malkas šķūnīti, ja tikai caurvējš tur nevelk. Caur-vējš slotām skādē. Un, kad pie-nāk reize kātā sist, tad dienu iepriekš viena slotu jāpanem — citas atkal jāsasien pa vecām buntē un jāpieslien ar zariem uz augšu — un jāiemērc ūdenī.

— Siltā vai aukstā?

— Nu, remdenā tak! Istabas temperatūras ūdenī. Un jāpatur vienu dienu un vienu nakti, ka-mēr zariņi atdzīvojas.

— Kur nu šie pēc gadiem il-gas glabāšanas tā atdzīvosies? Nolūzīs sprakstēdami...

— Atdzīvosies gan. Es allaž šitā daru. Un slotu man vienmēr ir kā tikko no zaļa bērza griez-ta...

Nāca istais autobuss. Slotu iepircēja un personas, kuras par katru cenu gribēja no viņas uz-zināt slotu pārdošanas vietu, sa-kāpa autobusa un aizbrauca.

Jutos aplaimota. Par ko? Par jauniegūtām zināšanām. Līdz šim gluži labi biju iegaumējusi, kā jāžāvē, jāskābē, jākaltē, jāma-rinē, jāšāla, jāsakaisa ar nafta-līnu, jāieberzē ar terpentīnu, jā-iēšuj vilnas drānā (dzijas kamoli, piemēram), kā jāpilda burkā-s, podos un pudelēs un kā šie trau-ki pareizi jānovieto pieliekama-jā, taču, kā darīties ar slotām, to es vēl nebiju zinājusi.

Žēl tikai, ka man nav ne sava namīpašuma, ne vasarnīcas, ne malkas šķūnīša. Mūsu mājas durvju priekšu katru rītu rūpīgi noslauka sētniece.

Bet kādas irīdesmit vai piec-desmit slotas tomēr vajadzētu nopirkt, kol kā mēdz sacīt, kat-ram gadījumam. Varbūt šādā vai tādā veidā noderēs. Tagad taču es zinu, kā ar slotām jādārās.

VITA VIKSNA

KAMIELIS ADATAS ACĪ

Zinātnes un ražošanas simbiozes institūta fikso ideju nodaļas sēde bija nolikta uz trijiem, bet stundu agrāk kļuva zināms, ka tieši trijos bufetē pārdošanā būs rieksti. Isti lazdu rieksti, tas ir, nevis rieksti, bet kodoli, tirā svarā, bez čaulām un tukšumiem. Klida zīnas, ka tie būšot importa, no Ungārijas vai Dienvidslāvijas, citi apgalvoja, ka no Katalonijas vai Patagonijas, neticīgākie sprieda, ka bufetniece palaidusi baumas, lai uzsistu cenu, droši vien tie esot tepat no Kaukāza priekškalnēm, bet tādēļ nebūt ne sliktāki. Vārdu sakot, kaislību viņi visus bija aizrāvuši uz bufeti, un, kad minūtes desmit pirms trijiem uz sava darba apspriešanu ieradās Autors, fikso ideju nodaļa bija tukša kā baznīca.

Viņš pastāvēja kādu brīdi uz labās kājas, tad pārņēma svaru uz kreiso, un tieši trijos iedrošinājās apsēsties, it kā nodaļas vadītājs viņu būtu lūdzis to darīt. Bet telpa arvien vēl bija tukša, un Autors iedomājās, ka sēde varbūt atcelta uz kādu stundu vai pat pārcelta uz citu dienu, tikai viņam nav pazinots. Autors pietrūkās kājās un gāja pie sekretāres meklēt skaidrību. Sekretāres kabineta durvis izrādījās noslēgtas, tālāk viņš ieraudzīja citas ar uzrakstu «Parasto ideju nodaļu», tās arī bija ciet, tad vēl pavēra «Neparasto ideju nodaļu» durvis, tur — neviena. Un tā naba-ga Autors, izstaigājis visu stāvu un neiedrošinādamies kāpt augstāk, pieticīgi čāpoja uz leju un — kāda laime! — nejauši iemaldījās bufetē, kur rindā atrada visu nodaļu darbiniekus, vadītāju ieskaitot.

Neliela auguma, apaļu vēderiņu, ko nespēja nomaskēt ne veste, ne mūžīgi valā pamestā žakete, masīvām acenēm, kas nevarēja aizslēpt skatienu gurdenumu, nodaļas vadītājs jeb Galva, kā padotie autori viņu dēvēja. Ļoti līdzinājās kinofilmu tradicionālajam birokrātam, bet visi, kam to prasīja, kā arī tie, kam to neprasīja, vienprātīgi atzina, ka Galva ne tuvu nav birokrāts, gluži otrādi, viņš ir slavens ar saviem apgriezieniem, nenogurdināmo patiku kaut ko kārtot, virzīt, grozīt, izdabūt cauri bezcerīgo un diemžēl nogremdēt arī cerīgo, ja viņa vai citas intereses to prasīja.

Galvam aiz muguras stāvēja Autora darba zinātniskais konsultants un virzītājs. Garš, askētiski kalsns, kuplu, rūsgansirnu matu vainagu ap galvvidi, kas līdzinājās niedru ieskautam ezera lāsmenim, pelēkām, īlenīgi asām acīm viņš durstīja pasauli kā kurpnieks pazoli.

— Ā, mūsu dārgais Autors! — darba Virzītājs iesaucās, sniedza roku, stādīja priekšā Galvam, kas nežēloja Autoram pāris laipnību un aicināja stāties starp viņiem abiem rindā.

Nepiespiestā un vēlīgā gaisotnē pagāja gaidu laiks, katrs dabūja tik riekstu, cik gribēja. Pa kādam mutē mezdami, apmierināti un labā noskaņojumā, nodaļas darbinieki kopā ar savu Galvu kāpa augšā.

Visu laiku vērigi pētījis, bet neatradis viņu sejas ne augstprātīgu pārākumu, ne saltumu, ne līdzjūtību vai nožēlu, Autors juta, ka šo jauko cilvēku vidū viņa sirds atveras kā piene saulainā laikā, gaidīdama, lai bites nāk pēc putekšņiem un aizlido kuplām, dzeltenām kājām...

Kamēr Autors apcerēja savas izjūtas, visi bija ieņēmuši vietas, un Galva sāka:

— Sodien, biedri, mēs varam konstatēt iepriecinošu faktu: jauns autors ir iesniedzis mums apspriešanai savu oriģināldarbu «Efgahaina iegūšana un tā ieviešana ražošanā». Ceru, biedri ar to ir iepazīnušies.

Autors pārļaida klātesošajiem skatienu: jā, visi palocīja galvas, bet viņu sejas vairs nevarēja lasīt neko — tās bija neizdibināmas un noslēgtas kā seifs priekšnieka kabineta kabīnā.

Autors uzklaua nodaļas domas un pēc tam izsakās, ja viņam būtu kas piebilstams. Norunājuši? Pirmais, es domāju, varētu izteikties darba zinātniskais konsultants un virzītājs.

Uzaicinātais piecēlās, nokremšojās, paklanīšanās vietā pašūpoja savu matu vainagu pa labi, pa kreisi un, uz Autoru neskatīdamies, sāka:

— Cienijamie kolēģi! Būsim īpaši saprotoši un iejūtīgi, lai Autors nezaudētu darba prieku un vēlēšanos teikt savu nākošo vārdu, un mēs tajā esam ieinteresēti, jo Autors neapšaubāmi ir talantīgs. Protams, viņš vēl daudz ko nezina mūsu specifiskā, kurā centos viņu konsultēt un ievirzīt. Tagad esam nonākuši pie rezultāta, taču es lūgtu biedrus nevērtēt to kā pabeigtu darbu, bet kā pirmo mēģinājumu, pie kura vēl jāstrādā...

— Vai tad tas, kā viņu, efgahains ir radīts vai nav? — Virzītāju pārtrauca jauns cilvēks, kam runājot pie katra vārda iemirdzējās četri zelta priekšzobi, un tāpēc, viņu nepazīdams, Autors to klusībā iedēvēja par Spožo.

— Protams, radīts tas ir, bet vai tas būs noderīgs arī zinātnes un ražošanas simbiozē — lūk, jautājums, uz kuru es nenemos pagaidām atbildēt.

Vēlreiz pašūpojās galvu pa labi un pa kreisi, Virzītājs šoreiz arī paklanījās un apsēdās.

Autors nekā nesaprata: kas ar cienijamo Virzītāju noticis? Vēl pirms dažām dienām tas bija teicis, ka, viņaprāt, viss kārtībā, vēl vairāk, mēģinājis pat prognozēt, ko kurš nodaļas speciālists sacīs, un mācījis Autoru, kā aizstāvēties.

Tikmēr Galva deva vārdu viscienijamākajai katedras loceklei, kas, gaidīdama, kamēr Galva aizies pensijā, lai tad kā darbiniece ar vislielāko stāžu un pieredzi ieņemtu viņa vietu, pati jau bija sasniegusi pensijas gadus.

— Es uztraucos, — viņa teica. — Es ļoti uztraucos... Man ir tik grūti runāt... es ticu jaunajiem... ceru... Tagad konkrēti: darbs ir labs... iecerē. Bet mums ir jāskatās... Biedri! Jābūt tālredzīgiem! Mums jābūt: kur ir tās līdās, praktiskās un estētiskās vērtības, kas... Jā, efgahains ir radīts, bet šis fakts nav kļuvis par varbūtības faktu...

«Ko viņa te runā, ko runā!» Autoram gribējās kliegt. «Nav kļuvis par... faktu? Kā? Un eksperimenti? Bet viņa driest tā... bez pierādījumiem!»

— Es tiešām vēlu mūsu Autoram to labāko un nešaubos, — Viscienijamākā tikmēr turpināja, — ka ar neatlaidīgu darbu un sirdsdegsmi viņš sasniegs... panāks... Lai arī mēs šodien noraidām, mēs par viņu vēl dzirdēsim! Viscienijamākā pašāva roku gaisā, norādīdama Autoram ceļu uz spožo nākotni, kas viņu gaida, un atkrita krēslā.

Pilnībā izlasīt Autora darbu man neiznāca laika, — fikso ideju nodaļas vadītāja vietnieks atrunājās, — bet, iepazīties ar ievadu un secinājumiem, kā arī iepriekš uzklauzījās biedru domas, dažus vārdus tomēr gribētu teikt...

gaisā, kā cilvēki dzird oda spindzoni, kam pats kukainis vēl ir neredzams. Bez tam nam patīkot izrādīt savu erudīciju. Kā tad!

— «Zinātniskajai domāšanai vienmēr p mīt poēzijas elementi», apmēram tā ir sacī ievērojamais Einšteins. Lai darbu pieņem vai noraidītu, mums jākonstatē, vai tajā šie poēzijas elementi un kādā veidā i iekomponēties ražošanas kontekstā. Man šķi ka Autoram nav bijis isti skaidra mērķa, i dot šo efgahainu. Mērķa skaidrība — tas katra darba pamatu pamats. Lai Autors to n skaidro vispirms sev, varbūt tad arī mēs saredzēsim, he — he!

Vietniekam līdzī neviens nesmejās, i Autors to uzskatīja par labu zīmi. Galva s rauca degunu, un Autors nesaprata, vai nep tikā vai vienkārši tālab, lai padzītu augsti uz degungala noslidējušās brilles.

— Eksperimenta tirība — lūk, kas ir gē venais! — nodaļas Teorētiskis raidīja šo tē kumu kā Balderis precīzi piespēlētu ripu vā tos. Autors bija dzirdējis, ka hokejs esot v nīgā prakse, ko Teorētiskis atzīstot. — Eksp rimenta tirība! Un te nu man jāatgādina bier riem, kāds liktenis piemeklēja abecedein kura sintēzi un ieviešanu ražošanā mēs akceļ tējām pirms dažiem gadiem un kura autor kā mēs atceramies, nebija iesācējs. Bet ka notika? Abecedeins tika, tēlaini izsakoties, i: plucināts pa šķiedraiņai un izkritizēts. Un kī pēc? Tikai tāpēc, ka mēs neveltījām pietiek mu vērtību eksperimenta tirībai, palāvāmie uz autora pieredzi.

— Abecedeins bija pavisam kas cits! — Spožais iebilda.

— Pareizi, cits! — Teorētiskis pārtvēre — Abecedeins bija amorfs, efgahains ir kris tālīks. Abecedeins bija balts, efgahains i melns. Bet, ja mēs pāri šim vulgārajām pazi mēm pacelāmies augstākā līmenī, kur zināt n: kļūst par mākslu, mums jāatzīst, ka 4530 eks perimenti, kuru rezultātus Autors mums te ce priekšā, vēl neko nepierāda. Varbūt 4531. eks periments būtu ļāvis skatīties uz paveikto n: cita redzes viedokļa un paceltu visu darbu jaunā kvalitātē.

— Vai kādam būtu kas piebilstams? — Galva pacēla skatienu virs klātesošo galvām likdams saprast, ka viss izrunāts.

— Jā, es gribētu, — Spožais pacēla divus pirkstus. Šis kustības elegantā neverība Auto ram uzvēdīja nostalģiju pēc skolas laikiem, kad starpība starp divi un pieci bija skaidra un visiem vienādi saprotama.

— Kad sāku šo darbu lasīt, — Spožais tur pināja, — es neko lāga negaidīju, jo, kā jūs zināt, te visapkārt vējoja: «Vājš, vājš, vājš». Bet, jo tālāk tiku, jo labāk man patika, un, velns parāvis, es nesaprotu un, man liekas, arī autors nesaprot, ko jūs vēl gribat...

Sajā brīdī atsprāga durvis un pa tām rāmi un cienīgi ieņāca Vadošais ražošanas speciā lists. Vienīgi galvvidū sešstē sacēlusies matu pūka liecināja, cik ļoti viņš steigdzies. Atvai nodamies paklanījies pret Galvu, otru reizi pret visiem pārējiem, viņš apsēdās.

— Darbs ir pieņemams, — Spožais runāja tālāk, — un kaut mums tādu būtu vairāk! Tiesa, ir arī dažas nepilnības un nenopama totas vietas, piemēram, divdesmit ceturtajā lappusē...

— Paldies, patlaban līdz tādiem sīkumiem nenolaidīsimies, — Galva Spožo pārtrauca.

— Es lūdzu vārdu! — Vadošais speciālists pietrūkās kājās, pārbrauca ar plaukstu savai seklītei, tā pieplaka pie puskaillā galvvidus, bet runas laikā atkal pamazām slējās augšā. — Kas te notiek? Kā tas iespējams? Šo vājo darbu! Es jau par to tiktu te, nodaļā, runājis, un tad jūs visi piekritāt! Jā, iecere ir oriģi nāla, bet kā tā realizēta! Sestās klases līme nī! Biedri! To jau zina, man pašam kādreiz bija doma radīt efgahainu, bet šī mūžīgā ne vala, jūs visi saprotat, ko nozīmē ražošana, un no vadošā speciālista vienmēr tiek prasīts vairāk nekā no citiem...

Vadošais speciālists patētiski noplātīja ro kas, kā to droši vien bija darījis Jēzus Kris tus, tuksnesī sastaptos beduinus nespēdams pievērst savai ticībai.

— Pirms balsojam, uzklauzīsim mūsu cie nījamo Autoru, — Galva sacīja.

Vislabprātāk Autors būtu nīcēlis un mīlis

licēt efgahaina izmantošanas iespējām, ja tās darbā siki izanalizētas. Viņš apšaubīja, vai 1531. eksperiments būtiski atšķirtos no iepriekšējiem, viņš apliecināja sava mērķa skaidrību un paškritiski piemētināja, ka radīt pašu pilnību retam izdodas, kur nu vēl iesācējam...

— Redzat, tālād jūs pats atzīstat, ka darbs līdz galam novests nav. Es domāju, lūgšim mūsu cienijamo Autoru vēl pastrādāt. Kas ir par to, lūdzu, balsojiet!

— Par ko? Par ko? — Vadošais speciālists sadīdījās.

— Lai darbu pagaidām nepieņemtu, — Galva paskaidroja.

Tā arī vairums nobalsoja, «pret» bija vienīgi Spožais un tas, kas visu laiku klusēja.

Pavērsis durvis, Sekretāre zinoja:

— Zvana no ministrijas!

— Es tūlīt! — Galva pietrūkās kājās un aizskrēja uz savu kabinetu.

Spožais pienāca pie Autora, paspieda roku, teikdams, ka uzskata darbu par gatavu, un, ja Autoru interesē kontrētās piezīmes, viņš ir ar mieru tikties un tās izklāstīt. Pēc tam viņš sāka griezt telefona ripu.

Vadošais speciālists paklusām sabubinājās ar Vietnieku un Teorētiku. Juzdamies lieks, Autors izgāja gaiteni. Dažus solus paspēris, viņš sadzirdēja Galvas balsi, pavisam blakus, aiz pusvīru palikušām durvīm.

— ...vēlējās vēl piestrādāt, pirmais darbs tomēr, un mūsu specifika...

Autors apstājās un klausījās, labi apzinādamies, cik neglīti rīkojas, tomēr prom aiziet nespēdams.

— Ak oriģināls risinājums, jūs sakāt? — Galva turpināja. — Jā, jā, mēs arī tā domājam, bet, kamēr nebijām skaidrībā, grībējās zināt... Žēl, ka nepiezinājāt no rīta... Nu jā... Varēja pieņemt, kā tad. Bet bez jūsu akcepta... Nekas, lai pastrādā vien... Kā, lūdzu? Esiet bez bēdu, ražošanas necietis! Atradisim, ko ielaist. No tekšējām rezervēm, kā saka... Jā... katrā ziņā... autors ir daudzsološs... strādāsim, jā... lūdzu...

Sapratis, ka saruna beidzas, Autors sāka iet prom pa garo gaiteni, atcerēdamies, kā cerību pilns pirms pāris stundām viņš te bija nācis...

— Autor! Cienijamo Autor! — pats Galva viņu sauca. Autors pagriezās un, rokas mājienam paklausīdams, gāja atpakaļ. Galva viņu sagaidīja, paņēma zem rokas un iveda nodaļā. Durvis viņiem preti aizslidēja Sekretāre.

Viscienijamākā, Teorētisks un Vietnieks dzēra kafiju.

Viscienijamākā pasniedza tasiti Galvam, ielēja Autoram un, pasniedzama to, teica:

— Atklāti sakot, es domāju, ka agri vai vēl mēs jūsu darbu akceptēsīm.

— Jā, — Vietnieks pārtvēra, pabīdīdams Autoram tuvāk cepumu šķīvi. — Mūsu piezīmes nāks jums tikai par labu. Nekas tā nedisciplinē mākslinieku kā nepieciešamība ierobežot savus spēkus zināmos ietvaros, un, tie šaurāki, jo labāk kā teicis Romēns Rotāns. Uz to es būtu ar mieru pat iedzer!

Teorētisks izvilkā no sava rakstāmgalda pusizdzertu konjaka pudeli un, Autoram likās, kaunīgi novietoja blakus kafijkannai. Vietnieks sameklēja glāzītes, Viscienijamākā uzbēra uz baltas papīra lapas pāris sauļas no saviem uzrakstiem, uz kolēģu protestiem atbildēdama, ka viņai, cilvēkam bez gimenes, daudz nevajagot, «esot nopirkusi septiņus kilogramus».

— Par cienijamo Autoru! — Galva pacēla glāzīti.

— Varbūt jums padomā ir vēl kāds darbs? — Teorētisks tīncināja. — Tagad daudz runā par iespēju radīt ijtokaelinu...

Autors padīdījās uz krēsla un nenoteikti paraustīja plecus.

— Tikai nenokariet degunu! — Viscienijamākā ieteica. — Protams, šobrīd jums ir pamats justies...

— ...kā adatas acī iesprūdušam kamie-
kam. — Autors pabeidza.

Ha, ha! — Viscienijamākā izdvesa.

«DADZIS» VALKĀ

SVECE ZEM PŪRA

Sai trajā mašīnu laikmetā saimniecība bez tehnikas ir tas pats, kas vīrs bez bīksēm. Un tāpēc sagādnieki braukā pa malu malām un meklē tehniku.

Diemžēl tādu meklētāju ir savairojies nemazāk kā makšķernieku un bītkotāju. Viņi mudzēt mudzē katrā darbnīcā, veikālā un noliktavā. Tāpēc gūt lomu nemaz nav tik vienkārši. Vajadzīga liela māka, velnišķīga viltība un pasakaina veiksmē. Tikai tāds sagādnieks, kas apveltīts ar visām šīm īpašībām, var cerēt uz panākumiem.

Ka manam paziņam Henhūzenam ir pasakaina veiksmē, es jau vairākkārt biju pārliecinājies. Tāpēc, kad vienā jaukā dienā viņš Valkas rajonā uzgāja nevienam nezināmu tehnikas noliktavu, tas mani neko daudz nepārsteidza.

— Aklai vistai atkal gaudsi! — ar zināmu skaudību es apsveicu Henhūzenu. — Un kas labs tajā noliktavā ir?

— Vēl neizpakots krāvējs «LG-24M» un divas gluži jaunas plavu kopšanas mašīnas «ULB-8»... — veiksmīgais sagādnieks lepni pavēstīja.

— Loms nav no sliktajiem, — es mākslotā vienaldzībā piezīmēju. — Varēja būt lielāks.

— Ir jau arī! — viltīgais Henhūzens visu vēl nebija noskaitījis. — Ir lobāmā mašīna «LDG-10», piena dzesētājs «OM-1», divas ecēšas «BD-10», izkrāvējs «PSK-5», trīs lvaika katli «KV-300» un skābbarības kombains «KS-2,6»!

— Tas tik ir ķēniens! — es vairs nespēju

noslēpt savu sajūsmu. — Un visas mašīnas ir gluži jaunas?

— Pavisam jaunas! — Henhūzens piepūtās kā pāvs. — Dažas gan glabājas noliktavā no 1977. gada, taču lietota nav nevienai.

— Nu tad ej pie noliktavas pārziņa, liec galdā kastī konjaka un saki, ka tev tās mašīnas ir frakti vajadzīgas!

— Te jārikojas viltīgāk! — Henhūzens piemiedza acis. — Ja vīrs pie tās tehnikas turas jau pāris gadus, konjaks te nederēs. Vajadzīgs gājiens, kas spēlē uz jūtām. Saproti?

Es papurināju galvu.

— Labi, iedomājies ka tu esi tas priekšnieks, un paklausies! — Henhūzens teica un sāka žēlabainā balsī runāt:

— Mīlais, labais priekšniek! Lauku cilvēks bez mašīnām ir kā bez rokām! Dod man tās rokas, un es būšu tev pateicīgs līdz mūža galam! Mašīnas ir grēks glabāt noliktavā, tām jābūt saimniecībās! Nefuri sveci zem pūra!

— Bravo! — es iesaucos. — Tādiem vārdiem nevienš nenoturēsies pretī!

...No Valkas Henhūzens atgriezās bez mašīnām un galīgi sašļucis. Es neticēju savām acīm.

— Ko tad noliktavas pārziņis teica pēc tavis spozās runas?

— Viņš teica, ka man esot laisnība, mašīnām patiešām jāatrodas saimniecībās, — Henhūzens norūca. — Un vēl tas vīrs teica, ka visas mašīnas jau gadiem ilgi arī esot saimniecībās, proti, padomju saimniecībās «Lugaži» tehnikas glabātavā.

LABAS ATTIECĪBAS

Grūti atrast kādu citu kolektīvu, kur zootehniķis un veterinārārsts sadzīvotu tik draudzīgi un satīcīgi kā Valkas rajona padomju saimniecībā «Plāni».

— Kā jūtaties? — sastapis veterinārārsti Zīverli, galvenais zootehniķis Tilgass nekad neaizmirst apvaicāties. — Vai neslimojat?

— It nemaz! — veterinārārste moži atbild.

— Medīķiem baciļi neķeras klā!

— Tas ir apsveicami! — zootehniķis priecājas. — Un kā citādi sveizas?

— Gatavojos noskatīties jaunu kinofilmu, — palielās veterinārārste. — Bet kā jums iet?

— Normāli, — zootehniķis saka. — Nākamnedēļ plānoju ekskursiju uz Valku, bet pašlaik esmu ieradies frakti interesantā grāmatā...

Bez pārspīlēšanas var teikt, ka «Plānu» vadošajiem speciālistiem ir veselīgs kontakts.

Un tikai vienā dzīves situācijā abi darbinieki nevar atrast kopīgu valodu. Proti, kad viņu starpā nostājas maurojoši teļi.

— Lai katrs teļš izaugtu par lielu govi, tas ir labi jābaro! — veterinārārste apgalvo.

Saimniecības galvenajam zootehniķim Tilgasam ir cits viedoklis:

— Manuprāt, galvenais ir ārstnieciskā profilakse un savlaicīga medicīniskā palīdzība!

— Muļķības! — veterinārārste tam negrib piekrist. — Dzirdiniet teļus ar siltu pilnpienu, dodiet, cik nepieciešams, augstvērtīgu barību, — un viss būs kārtībā!

— Vispirms jākonstatē, vai teļš ir vesels, — galvenais zootehniķis iebilst. — Kāpēc man velti jāizšķiež pilnpiens un barība? Varbūt no tā teļa nekas labas neizaugs?

Zinātniska diskusija, protams, ir apsveicama parādība. Droši vien tieši tāpēc Valkas rajona agrorūpniecības apvienības vadošie speciālisti sākumā diskusijā neiejaucās. Taču, kad strīdu rezultātā vairāk nekā simti teļi slimā un sāka nīkuļot, Valkas rajona Tautas kontroles komiteja pērnā gada 21. augustā šo cēloni iedzīvotāju izskatīja un abiem vairoga-

Varēja domāt, ka pēc šī nepatīkamā gadījuma abu vadošo speciālistu attiecības iestāsies zināms vēsums. Taču nekas tāmlīdzīgs nenotika. Kopīgiem spēkiem žigli sacerējuši atbildi, ka padomju saimniecībā stāvoklis ir radikāli uzlabojies, un 21. novembrī nosūtījuši to uz TK komiteju, abi speciālisti sāka dzīvot tikpat satīcīgi un draudzīgi kā agrāk. Tikai vienā dzīves situācijā Tilgass un Zīverte arī tagad nevar atrast kopīgu valodu. Proti, kad viņu starpā parādās klusējoši teļi.

— Manuprāt, galvenajam zootehniķim vispirms jāapskata un jāaplūcina, ka kritušie jaunlopi patiešām ir no «Salienieku» novietnes, — veterinārārste ierosina.

— Atvainojiet, bet es tā nedomāju! — galvenais zootehniķis iebilst. — Es pagaidīšu, kamēr veterinārārste izdarīs sekciju un noteiks, ar kādu slimību lopīņi nobeigušies, un tikai tad tiem pieskaršos.

Diskusija, protams, ir apsveicama parādība. Diemžēl pa to laiku, kamēr Tilgass un Zīverte diskutē, kritušo lopīņu skaits aug augumā. Pērnā gada decembrī, piemēram, četri teļi «Salienieku» novietnē gulēja kā kapličā veselu nedēļu. Citi speciālisti tādā situācijā, protams, uztrauktos, kļūtu rupji un nesavaldīgi viens pret otru, pārtrauktu jebkādu kontaktu. «Plānos» tā nenotiek.

— Kā jūtaties? Vai gulējāt labi? — sastapis veterinārārsti, galvenais zootehniķis laipni apvaicājas.

— Labi, — atbild veterinārārste. — Nesen noskatījos jaunu filmu.

— Jums ir pilnīga taisnība! — zootehniķis piekrīt. — Labu filmu skatīšanās nomierina nervus.

— Cik jauki, ka jūs arī tā domājat, — priecājas veterinārārste. — Vai ekskursijā bijāt?

— Biju, — zootehniķis aplūcina. — Un interesanto grāmatu arī izlasīju...

Jā, var droši teikt, ka, par spīti teļu kriešanai, kas nekādā gadījumā nav laba parādība, «Plānu» padomju saimniecības vadošo spe-

[illegible]

ĀRZEMJU KOMANDĒJUMS

V. SOLOVIOVS

— Paklausieties, — es teicu. — Man vajag telefonu!

Bet ja nu tas tomēr nav mūsu dēļ? Ja tas ir pašu darītāju nolaidības un neizdarības dēļ?

A. ROKİTIS

Stipri jāsaucās, vai botāniķi ir kompetenti spriest par sagādēm un piegādēm, tāpēc profesora viedoklis liekas vispareizākais. Vismaz tik ilgi, kamēr savu vārdu šajā ļoti sarežģītajā jautājumā netaiks gan piegādātāji, gan saņēmēji.

Novele par pretstatu vienību

Laiks bija brīnišķīgs. Pie debesīm ne mākonīša. Pēc kurortoloģijas speciālistu domām, tāds laiks ir ļoti svētīgs veselībai. Pēc iespējas ilgāk esiet svaigā gaisā, speciālisti ieteica. Mēs tā arī izdarījām. Beidzām darbienu mazliet agrāk un abi ar draugu izgājām uz ielas.

— Brīnišķīgs laiks, — draugs teica, dziļi ievilcis elpu. — Kurortologi apgalvo, ka hroniski slimnieki tādās dienās var samazināt lietojamo zāļu daudzumu.

— Tādās dienās hroniski slimnieki var arī iedzert, — es piezīmēju. — Un ne tikai streptocidu...

— Mēs neesam hroniski slimnieki, — draugs saprata.

— Tāpēc mums nav jāsamazina lietojamā daudzums, — es rezumēju.

Tā mēs nokļuvām brīvdabas kafejnīcā, un pie debesīm joprojām nebija neviena mākonīša.

— Dzīve ir brīnišķīga lieta, — draugs trāptīgi piezīmēja. — Diemžēl ne visi to saprot. Dzīvot ir jāmek.

Pēc manas saprašanas, draugs dzīvot nemācēja. Bet ne jau visiem un ne jau viss ir jāzina, tāpēc es klusēju un gaidīju turpinājumu.

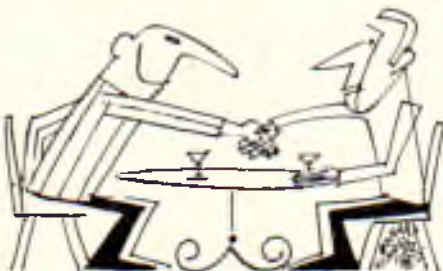
— Nedusmojies, bet tu neprofi dzīvot, — draugs runāja tālāk. — Sacīsim, tu gribi atstāt uz sabiedrību labu iespaidu... Tādā gadījumā tev ir nepieciešams, lai būtu līdzās negatīvs antipods.

— Anti — kas? — es brīnījos.

— Pods, — viņš atkārtoja. — Nesaproti? Nu, ne jau tu viens... Pamāģināšu izskaidrot populāri. Kāpēc mēs draudzējamies? Tāpēc ka esam draugi. Taisnība. Bet tā ir tikai puse patiesības! Atrazdamies blakus, tu, to negribēdams, padari spīgtākas manas pozitīvās īpašības. Tu esi nerūnīgs, noslēgts, es atklāts un jautrs. Tev ir grūti sadraudzēties ar cilvēkiem, man tā nav nekāda problēma. Kad tev kaut ko pavaicā, tu ilgi domā. Es atbildu tai pašā acumirknī. Nedusmojies, bet tu esi mans negatīvais antipods... Atceries sievietes. Tāda, kas nav visai glīta, vienmēr cenšas

draudzēties ar īstu briesmoni. Tad viņa pati šķiet gandrīz vai skaistule. Draudzēdamies ar mani, tu kaitē sev. Es būtu vepri, ja tev to nepasacītu.

To nu viņam nevajadzēja teikt. To neviens nevienam nedrīkst teikt. Laiks bija riebīgs. Pie debesīm apnicīgi spīdēja saule. Kurortoloģijas speciālistiem nebija ne mazākās jēgas, kas ir veselīgi, kas nav. Tādā laikā hroniskiem slimniekiem visu dienu jāguļ gultā un lielos daudzumos jādzer zāles!

— Tu noticēji savai versijai tikai tāpēc, ka tā tev ir pa prātam, — es iedietīgi pasmaidīju. — Patiesībā viss ir otrādi. Taisnība, uz visiem jautājumiem tu atbildi ļoti ātri. Bet tās ir paviršas atbildes, sekli spriedumi, pliekanas domas. Tu negribot izceļ manu dziļdomību, lai arī varbūt šķietamu... Tu vienmēr tarkšķi kā uzvilks, es vienmēr klusēju. Klusēšana ir zelts. Tā līdz minimumam samazina pasakāmo mulķību daudzumu. Jā, tu esi ļoti atklāts. Par tavām personiskajām lietām plāpā visi, kam nav slinkums. Tavas kaites zina katru mašīnraķītītāja... Tavi neveiksmīgie mēģinājumi izdabāt priekšniekiem smidina ierindas darbiniekus. Tu nedzirdi, ko par tevi runā aiz muguras. Es vienmēr klusēju, tāpēc no manis nesargājas... Tagad izdarīsim kopsavilkumu — nevis es, bet tu esi mans negatīvais antipods. Draudzēdamies ar mani, tu kaitē ir man, ir sev, tikai sev nesalīdzināmi vairāk. Es būtu vepri, ja tev to nepaskaidrotu...

Es aplusu. Klusēja arī mans bijušais draugs. Laiks atkal bija brīnišķīgs. Saule bija uzlēkusi laikā. Pie debesīm nebija ne mākonīša. Kurortologi zina, ko runā.

— Bet kāpēc lai mēs šķiramies? — kolēģis beidzot ierunājās. — Ja mēs viens otram blakus izskatāmies labāki nekā esam, tas taču ir jauki!

Tas tiešām ir jauki, nospriedām. Un dialektiski. Tāpēc paspīdām viens otram roku un iedzērām uz hronisko slimnieku veselību.

T. SERGIJENKO

SĪKUMI

Ar pasi vien savu «es» neaplicināsi.

Vistuvāk esošais ne vienmēr ir vistuvākais.

Visbiežāk kļūdās, kārtojot rēķinus.

Izsviežot visu no galvas, uzmanies, lai kādam netrāpa.

Ētisko principu sadursme var būt arī pavisam neētiska.

Jūnēs kā mājās, bet neaizmirsti, kad jāiet mājās.

Ne jau asi vārdi dara domu asu.

Karājoties mata galā, vissvarīgāk zināt, kas apakšā.

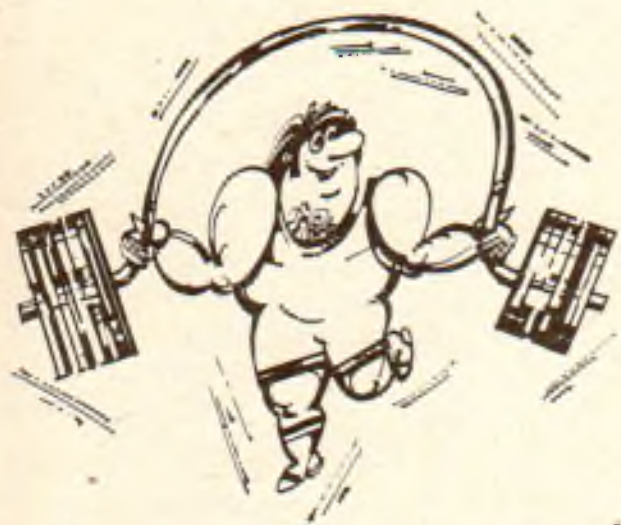
F. USĀNS

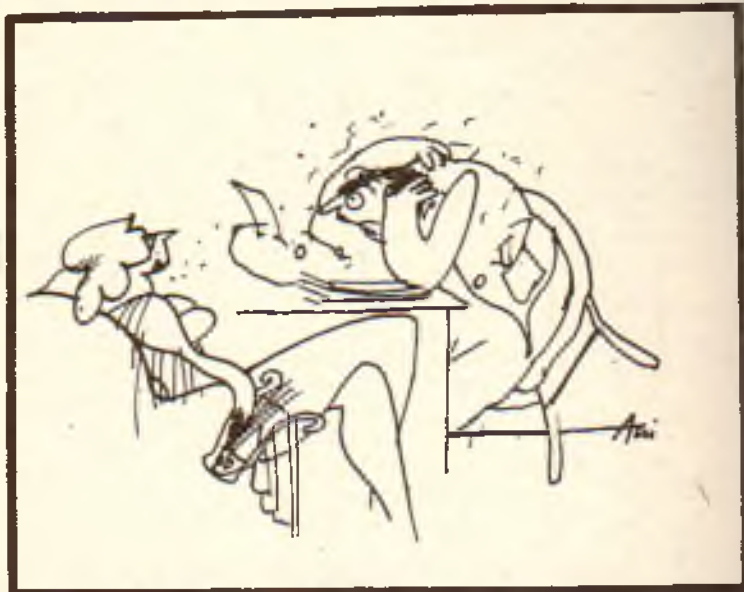
— MĀJAS IEDZIVOTĀJI NĀK PATEIKTIES PAR REMONTU!

Šluota

LIETUVIEŠŲ
SATĖSAS UN HUMORA
ŽURNĀLS

V. AJAUSKIS

— JA TU SAVĀ ROMĀNĀ NERAKSTI PAR MĀKOŅIEM UN GOVĪM,
TAD NOSAUC TO «BEZ GOVĪM UN MĀKOŅIEM». A. CVIRKA

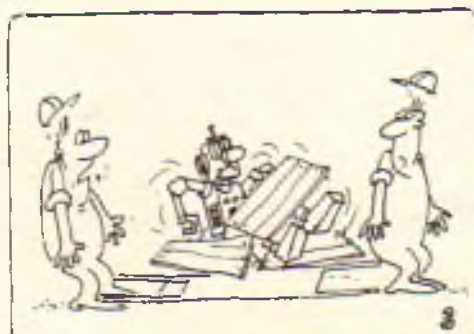
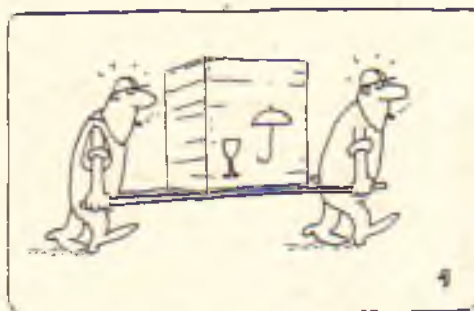
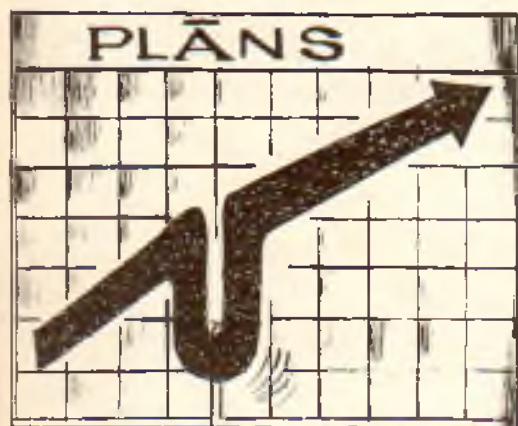
R. BALDISUS

V. KALNINIS

V. VEBLAUSKIS

GLUZI KĀ FILMĀ

Mēs iepazīnāmies mazā kafejnīcā. Tajā pašā, kur pēc darba allaž mēdzu iekost desinās. To vakar visi galdini bija aizņemti, un es skatījos visapkārt, kur varētu piemesties.

Šai brīdī mani apžilbināja divi prožektorī. Jā gan, tik spoži un durstīgi bija acu skatieni, ko no mazās zālītes viņējā gala raidīja karakula kažokā ietīnīes sievišķis. Kā magnēta vilkts, lavierēju turp un — kāda laime! — viņa pie galdiņa sēdēja viena. Es lūdzu atļauju piesēst, un jaunais sievišķis deva piekrišanu, laipni pamācot ar galvu.

Labu brīdī sēdējām klusēdami. Es kodu desinu, viņa ar karotīti skribināja tortes gabaliņu un piemalkoja melnu kafiju.

Kādas acis! Kādas skropstas! Goda vārds, es nemaz neprotu tādu skaistumu aprakstīt. Vienīgi viņas lūpas un matus varu raksturot ar dzejnieka vārdiem:

«Tev lūpas kā sarkanas

zemenes

Un mati puto kā alus...»

Ar tādu meiču katrā zinā jāiepazīstas. Bet kā?

Notika tā, ka mūs sapazistināja desinās. Kad oficiante, kā parasti, man atnesa otru porciju, daļā galdabiedre patiesā izbrīnā iesaucās:

— Jums nu gan ir vilka apetīte!

Es paskaidroju, ka man kā vadītājam bieži vien darba apstākļi nelauj pusdienas laikus paēst, tālab pievakarē ieturu dubultmalīti.

— O, jūs esat vadītājs? — meiča iesaucās.

— Tā sanāk, — kautri atbildēju.

— O, tad jau jums ir arī māšīna?

— Protams, kā citādi.

— Varbūt arī dežūrmašina? — galdabiedre neatlaidās.

— Protams, — es vēlreiz aplicināju. — Bez dežūrmašīnas jau nevar strādāt.

Atbildes kažokoto sievišķi apmierināja. Viņa mīli pavaicāja. — Lūdzu, izviziniet mani kādreiz.

— Kaut vai rīt, — es apsolīju. — Un, ja vēlaties, atņemas stundas no vietas.

Izlūkošana ar to vēl nebeidzās. Jaunā pazina noprasiņa, kāpēc es vakarinas neēdot mājās? Vai konflikts ar sievīnu?

Atbildēju, ka esmu viens kā koks, ka neprotu un arī negribu mājās saimniekot. Savukārt uzsāku pretizlūkošanu un noprasiņu, vai manai galdabiedrei nav vīrs greisirdīgs, ka viņa šitā viena sēž kafejnīcā?

Ar Loniju — tā sauca manu jauno pazinu — nopļāpājām līdz kafejnīcas slēgšanai un, protams, norunājām nākamajā dienā šeit pat atkal satikties.

— Interesanta iepazīšanās, — es, mājup ejot, nodomāju.

— Gluži kā filmā.

Kad nākamajā dienā ierados kafejnīcā, mūsu galdiņš bija jau aizņemts. Pie tā sēdēja dāma lepni ūdelādas kažokā. Jau gribēju iet ārā, sagaidīt Loniju pie kafejnīcas durvīm, bet — kas tas? — elegantā dāma māj man ar roku, aicināja pie sevis.

Tavu brīnumu: tā taču mana vakardienas galdabiedre!

— Es jūs vairs nepazīnu, — saku, — jums cits kažoks.

— Karakula kažoku pārdevu, — Lonija vienaldzīgi paskaidro. — Tas man bija pļecos par šauru. Šitais, ūdelādas, pietāv labāk, vai ne?

Es apliecinu, ka ūdelādas kažoks ir tiešām lielisks un, klusībā nopriecājies par turīgo simpātiju, sāku tiesāt atnestās desinas. Lonija savukārt skribina tortes gabaliņu, piedzer klāt kafiju.

Gluži kā filmā...

Todien noskaidrojām, ka mēs abi mīlam mazus bērņus un sunus, izdzērām pa glāzei šampanieša un norunājām trešo tikšanās.

Kad ierados uz trešo tikšanos, visi kafejnīcas apmeklētāji bija

pavērsuši skatienus uz mūsu galdina pusi. Vīrieši raudzījās ar apbrīnu, sievietes ar skaudību. Pie galdiņa sēdēja jauna dāma neredzēti skaistā sabujādas kažokā un skribināja ar karotīti tortes gabaliņu... Un arī šī visu apbrīnotā būtnē māja man ar roku un aicināja pie sevis. Tā taču bija mana Lonija!

Nu tiešām, gluži kā filmā!

— Laikam atkal mani nepazīni? — Lonija smaidīja kā saulīte.

— Skaidrs, ka nepazīnu. Es taču ar acīm meklēju ūdelīti.

— Ūdelītei radās defekts — sānu vile atrisa, — Lonija pastāstīja. — Kamēr salabos, valkāšu šito sabuli. Vai nav glīts, ko? Retums visā republikā. Dārgs pēc velna. Bet nu silts gan. Paraugi.

Viņa paņēma manu roku un pabāza zem dārgā kažoka sev uz krūtīm.

No šī žesta un šampanieša, ko pēc tam iedzērām, biju tā noreibis, ka tagad vairs neatceros, par ko to vakar runājām. Prātā palicis tikai tas, ka abi nolēmām kopīgi apmeklēt operu, bet es pie sevis klusībā apņēmoms tur, operā, mūzikas pavadībā Loniju biidināt.

Lai nedarītu kaunu sabulādas kažokam, pirms došanās uz operu iegādājos jaunu ziemas mēteļi un bebrādas cepuri, nopirku melnas kurpes un baltu virskreklu

Ar vārdu sakot, pienācīgi uzposu savu ārējo fasādi. Tad stājos pie operas kolonnām un gaidīju Loniju.

Tur jau viņa nāca savā dārgajā, republikā vienīgajā kažokā... Varēja manīt, ka šoreiz Lonija nepazīst mani, tālab es sāku vēcināt ar roku. Ieraudzīja. Uzsmaidīja. Pacēla mazo ādas cimdinā iespilēto rociņu...

Bet tad skaistajā filmas kadrā notika negaidīts pavērsiens. Operas laukuma vidū Lonijai klāt pieskrēja satraukta sieviete, ieskatījies manai simpātīgai vaigā un aptaustījis kažoku, sieviete iekērās Lonijai krūtīs un ar pāris energiskām kustībām norāva kažoku no pleciem. Lonija palika ziemas salā vienā kleitīnā un stāvēja rāma kā aitiņa, bet uzbrucēja ar kažoku uz rokas nozuda ielas burzmā.

— Kaut kas traks! — laudis sāka kļūgt. — Aplaupīja cilvēku gaiša dienas laikā.

— Milicija! Kur milicija! — arī es iekliedzos.

— Nevajag, miliciju saukt nevajag! — Lonija pieskrēja pie manis. — Tas nav mans... Tas ir viņas kažoks...

Vai dienī! Man notirpa kājas. Liekas, ka būšu sapinies ar zagļeni.

— Kažoks ir viņas, — Lonija atkārtoja. — Viņa to rudeni nodeva mūsu komisijas veikalā. Mēs, pārdevējas, ar kažokiem štātējamies. Bet šī pazina. Pazina savu kažoku un mani.

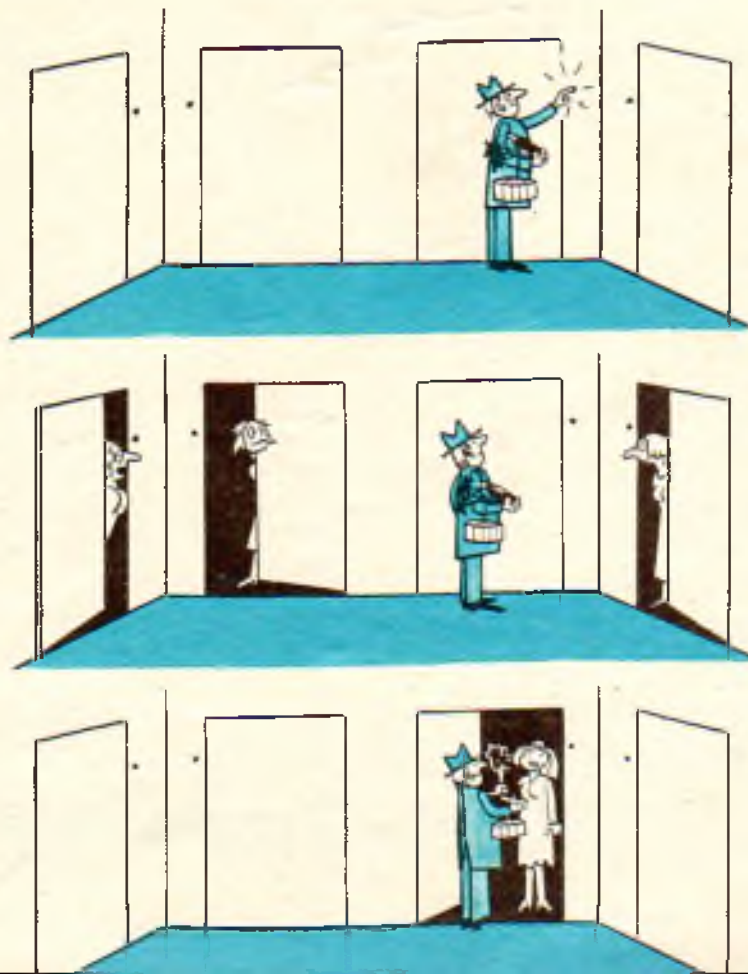
Lonija atpogāja manu jauno mēteļi un, no aukstuma glābdamās, pieglāudās man pie krūtīm. Šinī brīdī viņa šķita tik nevarīga un pažēlojama, ka es jau grāšļos pavērt muti un teikt: brauksim, meitenī, tagad pie manis, bet rīt uz dzimtsarakstu.

Taču Lonija aizsteidzās man priekšā.

— Brauksim tūlīt pie tevis, — viņa šukstēja. — Izsauca savu dežūrmašīnu.

— Tas, draudzin, nav iespējams, — es mīli paskaidroju. — Mans autobuss nolikts garāžā. Autobusa vadītājs to izsaukt nevar. Dabūsim taksi...

— Tu au-to... va-di...? — Lonija, acīm dzirkstot, murmināja. Tikai šoreiz acis nemeta siltus, žilbinošus skatienus, bet sāva istas elles ugunis. Tad sapņu princese no manis atrāvās kā no karstas plīts un aizbizoja uz tramvaja pietātni.

— PARKĀ SUŅUS IEVEST AIZLIEGTS!
— JŌS GRIBAT, LAI MANI SAKOŽI!

J. BRINĀLS

SARAKSTE

Laiks visiem diktē savus likumus. Nemsim kaut vai vēstuli rakstīšanas žanru. Kā rakstīja mūsu senči, sacīsim, pagājušajā gadsimtā? «Ar patiesas apbrīnošanas apliecinājumiem augstcienībā zīmējos Jūsu padevīgais kalps tāds un tāds.»

Mūsu laikos pat vistuvākajam draugam apsvēkumu izsakām vienā vārdā «čau!».

Bet, ja runājam par oficiālu saraksti, tad šeit emocijām nevar būt vietas. Kādi te vairs «patiesas cieņas apliecinājumi» vai «čau!»

Lūk, vēstule, ko savā laikā saņēma Dzirnava ielas 7. nama iedzīvotāji.

«...paskaidrojam, ka Jūsu nama ūdensvada cauruļu nomaiņu namu pārvalde ieplānojuši š. g. 4. ceturksnī.

1973. g. 9. aprīlī

Oktobra rajona Dzīvokļu pārvaldes priekšniece M. Marmiševa.»

Korekti, atturīgi un noteikti.

Tā rakstīja pirms astoņiem gadiem. Vai pašlaik kaut kas būtu citādi? Uzdrošināties apgalvot, ka nē. Ūdensvada caurule minētajā namā Rīgā, Dzirnava ielā 7, nav nomainīta vēl aizvien un arī sarakstes stils palicis tas pats.

«...uzdots 11. dzīvokļu ekspluatācijas rajonam veikt... ūdens stāvvada remontu dzīvokļos Nr. 1, 3, 5. Darbi tiks izpildīti 1981. gada 1. pusgadā.

1980. g. 24. novembrī

Rīgas pils. Izpildu komitejas priekšsēdētāja vietn. B. NAUKINS.»

SVĒTKIEM UN ATPŪTAI

Darbs ir svētki. Tāpēc uz darbu jāiet kā uz balli. Bet kas tie pār svētkiem, kas tā par balli, ja cilvēkam rokās brezenta cimdi. Ellaini. Netīri. Strādnieks tos bija valkājis mēnesi, valkājis divus, valkājis gadiem. Pat normējošās organizācijas, paraudzījušās uz nolietotajiem cimdiem, teica:

— Valkāšanas termiņš viens mēnesis! Punkts!

Tomēr arī ar visu valkāšanas termiņu ierobežošanu ikviens, ieraugot strādnieku ar šādiem cimdiem, varēja pavaicāt, sacīsim, darbnīcu vadītājiem:

— Piedodiet, vai jūsu strādniekiem darbs patiesi ir svētki?

Un tad darbnīcu vadītāji sarka, darbnīcu vadītāji bālēja, darbnīcu vadītāji jutās kā no plaukta nokrituši. Bet no plaukta nokritušiem darbnīcu vadītājiem ir šausmīgi mulķīgs izskats. Ar tādu izskatu par autoritāti strādnieku vidū nav ko sapņot.

Darbnīcu vadītājiem par laimi, viņu autoritātes celšanai talkā nāca Rīgas rajona kolhozs «Ādaži».

— Cilvēkā visam jābūt skaistam! — kolhoza nolēma. — Arī darba cimdiem. Un par tiem mēs parūpēsimies. Pērciet nost un stāvējat laimīgi! Pusotra rubļa un vēl dažas kaņeikas...

Lieliski, tātad pirmajā pusgadā būs! Tad jau atlikušos mēnešus ūdeni ar spaini nest būs nesalīdzināmi vieglāk nekā iepriekšējos septiņus, nē, astoņus gadus!

Nevajag domāt, ka īsi un lietišķi prot rakstīt tikai Oktobra rajona Dzīvokļu pārvaldē. Lūk, paraugs, kā tiek sniegta atbilde Mičurina ielas 33.a mājas iedzīvotājiem, kuri sūdzējās, ka viņiem kopš pērnā gada septembra pazudis karstais ūdens.

«Proletāriešu rajona Dzīvokļu saimniecības ražošanas pārvalde paziņo, ka karstā ūdens trūkums Jūsu mājā ir radies sakarā ar ūdens sildītāja bojājumu. Siltuma tīklu uzpērumam «Siltums» dots norādījums steidzīgi uzsākt ūdens sildītāja remontu.

67. DžER uzdots izdarīt pārrēķinu ires grāmatinās par karstā ūdens trūkuma periodu Mičurina ielas 33.a mājā.

1980. g. 3. novembrī

Pārvaldes priekšnieks V. Volgusovs.»

Ievērojiet: «...dots norādījums steidzīgi uzsākt...». Bet kad pabeigt? Siltuma tīkla uzpērumam minētā ūdens sildītāja remontu beigt ir nedomā. Jo nav vēl uzsācis. Un ko tu viņam padarīsi?

«Dadža» piezīme. Šis žurnāla numurs jau atradās ražošanā, kad saņēmām patikamu vēsti: Mičurina ielas 33.a nama iedzīvotāji karsto ūdeni beidzot ir sagaidījuši!

B. KRASTIŅŠ

UNIKĀLS PIEMINEKLIS

Kas ir Doma baznīca? Kas ir «Trīs brāļi»?

Kas ir Pulvera tornis? Rīgas Iepnūms!

Bet kas ir Tramlīns? ... Devīni simti deviņdesmit deviņi no tūkstoša rauc pieri un neta plecus. Viņi nezina, kas ir Tramlīns.

Tāpēc mums jājūtas neērti Rīgas viesu priekšā. Jākaunas pašiem no sevis. Jo neesam vispār pilnībā apzinājuši paši savus kultūras pieminekļus.

Pats pēdējais laiks kaut ko darīt lietas labā.

Apzināsim, reģistrēsim un uzturēsim kārtībā, norobežosim ar kupicām un apzīmēsim ar attiecīgiem uzrakstiem mūsu Tramlīnu, šo modernās arhitektūras šedevru!

Pēc oficiāliem presē un grāmatās publicētiem datiem Rīgas pilsētā šobrīd ir 84 arhitektūras pieminekļi. Tramlīns lai būtu šīs sarakstā astoņdesmit piektais! Lai cilvēki nākt un apbrīno, lai ekskursiju vadītājas stāsta par Tramlīnu — tāpat kā par Domu, «Trīs brāļiem» vai Pulvertorni.

Stāstījumu varētu sākt šādi:

«Biedrī! Šī Tramlīna konstrukcija ir tik unikāla, ka pavisam drīz pēc tā nodošanas lietošanā speciālisti vienprātīgi secināja: lēcšana no tā apdraud lēcējam kā slēpes, tā dzīvību. Šis fakts no mūsu Tramlīna pagātnes ir vispārzināms, bet daudzi citi notikumi, kas piedzīvoji gandrīz ceturtdaļgadsimtu garajā Tramlīna vēsturē, līti noslēpumainības plīvurā. Interesenti var paši uz savu roku izdibināt piemēram, šādus faktus: kas Tramlīnu projektējis, kas būvējis, vai objekta nodošanas brīdī fanfāras ir skanējušas vai nav, un, ja nav, kas no Tramlīna nolēcis vienreiz, būs spējīgs to izdarīt arī otrreiz...»

Kur mūsu astoņdesmit piektais kultūras piemineklis atrodas? Turpat, kur to uzbūvēja. Tā dzelzsbetona karkass kopā ar tiesnešu torni veido lielisku ansambli. Majestātiskuma ziņā tas var sacensties ar Romas Kolizeja cēlajām drupām. Atrast mūsu unikālo celtni var pavisam viegli. Tā atrodas Rīgas pilsētas robežās.

Tūristiem — kā atsevišķiem interesentiem, tā arī ekskursantu grupām — ieteicams loka maršruts. Ar 4. trolejbusu līdz galam, kājām pa ceļu līdz Kinostudijai, tai garām un pa labi lejā līdz tiltiņam...

Un tur jau tas stāvl Paugura virsotnē. Vairākusājam nama augšumā. Ar diviem prožektoriem pierē. Šmerļa tramlīns!

Tie, kas būs guvuši pietiekamu estētisko baudījumu, skatīdamies no apakšas uz augšu, var doties mājup — cauri priežu mežam, garām Infekcijas slimnīcai, pa Akadēmijas ielu līdz Leņina ielai, uz to pašu 4. trolejbusu.

Savukārt asu izjūtu cienītāji var pa pussabrukšām kāpnēm, kur piestiprināta plāksnīte «Apdraud dzīvību», uzkāpt augšā un ilgi skatīties uz republikas Fiziskās kultūras un sporta kompleksu.

Smalkums

Kāds pastāstīja, ka Fanars uz-
cēlis sev mājiņu sakarā ar tap-
sēšanas nagliņu fabrikas būvi
pēc japāņu licences.

— Mums tas ir zināms, — ba-
ronese Solovejčika teica. — Vi-
si to jau sen zina. Vajag tikai
paskatīties uz nagliņu fabriku
Tur pietrūka tieši tik daudz, cik
materiālu bija vajadzīgs Fanara
mājai. Bet par to nevajag runāt.

— Kāpēc? — pāns Kucja ap-
vaidzās.

— Tāpēc ka nevajag, — ba-
ronese Solovejčika teica. — Fana-
ram neviens klāt nesienas, un
šādai runāšanai ir denūciācijas
raksturs.

Atzinām, ka baronesei ir tais-
nība. Galu galā, kaut kāds smal-
kums ir jāievēro.

— Parunāsim, kad sāksies iz-
meklēšana, — maģistrs Fončino-

vičs sacīja. — Man ir zināmi
daži interesanti stikumi.

— Tu gribi ietekmēt izmeklē-
šanas laikā sabiedrisko domu? —
baronese brīnījās. — Par perso-
nām, kuru liefas izmeklē, neklā-
jas runāt sliktu.

— Labi, pagaidīsim līdz sprie-
dumam, — pāns Fončinovičs pie-
krita.

— Ar spriedumiem reizēm ga-
dās visādi, — dzejnieks Košons
teica. — Vai atceraties Ritas G.
lietu par Ļusjas Z. noslepkavo-
šanu B. ciemā pie L.? Tur vēl aiz-
vien nekas nav skaidrs.

— Tā ir, — baronese Solo-
vejčika piekrita. — Kamēr ties-
nesis nav pasludinājis spriedu-
mu, tikmēr nekādas stingras pār-
liecības nevar būt.

— Fakts, — dzejnieks Košons
sacīja. — Tikai es gribētu aiz-
rādīt, ka runāt par šo lietu tad,
kad Fanars ies sēdēt, būs ārkār-
tīgi nesmalki.

— Ļoti sliktis tonis! — barone-
se piebilda.

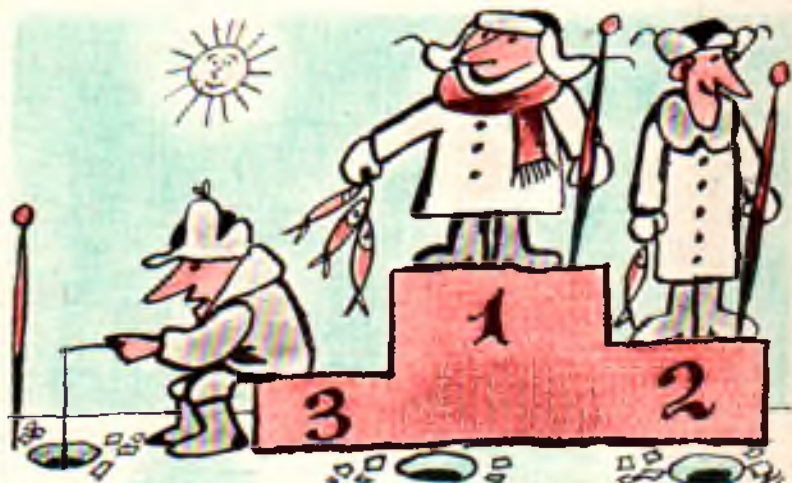
— Un pēc tam arī nevarēs par
to māju runāt, — pāns Fončino-
vičs teica. — Sēdēšana liešai pie-
liek punktu. Mēs taču nepārmē-
tīsim cilvēkam kļūdas, par ku-
rām viņš būs samaksājis.

Visi piekrita šim viedoklim.
Piezvanījām Fanaram, lai nāk
uz tēju.

— AHĀ, TĀTAD ATKAL DARBALAIKĀ SITAT NEVIS ZOLES, BET ZOLĪTI!

G. BERZINS

K. LIEDE

Šis un tas par šo un to

— Zināt, mister Džonson, —
teica kalps fermas saimniekam, —
kopš strādāju pie jums, mani mo-
ka sirdsapziņas pārmetumi.

— Kāpēc?

— Man visu laiku liekas, ka
es atņemu darbu vismaz trim
zirgļiem.

Uzraksts senleto veikalā: «Ja
klienti aizlīks izliktās preces ar
rokām, administrācija rezervē
sevētiesības darīt to pašu ar
klientiem.»

— Holgers teica tā: ja es ar
viņu neapprecēšos, viņš sajuks
prātā.

— Muļķībast! Vakar viņš blīdi-
nāja mani!

— Redzi nu, ko es teicu!

Klients sūdzējās frizētavas īpaš-
niekam, ka viņš nosādināts skū-
ties pie iesācēja.

— Neuztraucieties, mesjē, —
īpašnieks teica, — mums ir sting-
ra kārtība: mēs maksājam klie-
ntiem divdesmit santīmus par kat-
ru leglizlenu. Un, iedomājieties,
daži aiznes mājās veselu kaudzi
naudas!

Mašīna notriekusi zemē gājēju,
sakropojusi viņam kāju. Tiesā
viņš pieprasījis piecdesmit tūksto-
šus forintu lielu atlīdzību.

— Bet jūs mani laimam uz-
skatāt par simtkāji! — satiksmes
upuris atcērt.

— Kaut gan tu esi pazīstams
pesimists, Baloš, šogad tev nav
par ko žēloties: kvieši brīnīgi,
kartupeļi vareni, vīnogas sal-
das... Ko vēl tev vajag?

— Tā jau nu ir, bet, zini, tas
joti noplicina zemi!

Cietuma priekšnieks garīdznie-
kam:

— Nupat atsūtīja dokumen-
tus — uz nāvi notiesātais apžē-
lots.

— Cik žēli! — garīdznieks le-
saucās. — Es viņu tik ļoti saga-
tavoju!

Policists aizturējis pa logu iz-
kāpušu cilvēku.

— Jūs šo māju aplaupījāt!

— Nē, ko jūsi! Sveļa vakar le-
vaskoja priekšnamā grīdu un ple-
kodināja pa to nestalgāt.

Kādu vecāgu reliģiozu anglieti
pazīņās neielūdza uz izbauku-
mu zaļumos. Svētdienas rītā vi-
ņi atcerējās, ka alzmirsuši veco
lēdiju, un pēdējā brīdī aizskrē-
ja pie viņas, lai uzaicinātu pie-
vienoties.

— Par vēl, — vecā lēdija at-

— KAS PASŪTĪJA NAPOLEONA KŪCIŅU!

L. BULIKINA

DIPLOMĀTI UN DEMONSTRĀCIJAS

Kad kādā valstī gadās kaut kas nelāgs, studenti nekavējoties rīko naidīgu demonstrāciju Savienoto Valstu sūtniecības priekšā. Kā draugi, tā ienaidnieki ir pārliecināti — visvieglāk apvārdīt studentu dedzīgumu, ļaujot izdaudzīt kādu amerikāņu logu vai apgāzot kādu amerikāņu vieglo automašīnu.

Vēl nesen valsts departaments uztraucās šādu demonstrāciju dēļ, bet pēdējā laikā ir nēmis virsroku uzskats, ka šīs demonstrācijas var pavērst mūsu labā. Mums izdevās dabūt interviju no valsts sekretāra vietnieka palīga jaunā vietnieka antiamerikānisko demonstrāciju jautājumos.

Kad iegājām viņa kabinetā, ievērojām pie sienām dagošu amerikāņu automašīnu fotoattēlus. Aiz rakstāmgalda karājās liela karte, uz kuras ar adatiņām bija atzīmētas visas pērn notikušās antiamerikāniskās demonstrācijas. Adatiņu uz kartes bija tik daudz, ka nebija redzami valsts nosaukumi.

Uz rakstāmgalda bronzas traukā gulēja sašķaidīts tomāts. Mums to parādīja.

— Šo tomātu svieda viceprezidentam Venecuēlā. Tā bija viena no viņa sešām krīzēm, — palīga vietnieks lepnī sacīja. — Es glābāju šo tomātu sentimentālu jūtu mudināts.

— Jums, liekas, ir liels departaments, — mēs sacījām.

— Departaments ātri aug un plešas plašumā, — palīga vietnieks apmierināts sacīja.

— Vai tad valsts departaments veicina antiamerikāniskas demonstrācijas?

— Nu protams.

— Kāpēc?

— Rūpēdamies par mūsu statusu. Valsts departaments uzskata: ja studenti uzbrūk amerikāņu sūtniecībai, tas pierāda, ka viņiem šī sūtniecība nav bijusi nebijusi. Turklāt tiek uzskatīts, ka mēs esam iekļauti daudzās lietās, par kurām mums nav nekādas daļas.

— Vai tad tas nenāk mums par sliktu?

— It nemaz. Tas ir par labu.

mentiem. Mēs, saprotat, daudzās zemēs atbalstām nepopulāras valdības un tāpēc lai studenti labāk rīko demonstrācijas pret mums nekā pret savām valdībām. Mēs negribam, lai viņu valdības kristu.

— Bet ko dara jūsu departaments?

— Viens no pašiem lielākajiem pasākumiem, ko mēs realizējam šogad un kas, es varu piebilst, ietaupīja nodokļu maksātājiem veselu kaudzi naudas, bija vecu, likai lūžņiem derīgu automašīnu sūtīšana uz ārzemēm. Mūsu cilvēki novieto šīs mašīnas amerikāņu sūtniecības priekšā un pēc tam studenti demonstranti tās iznīcina jauno un labo vietā.

— Tā laikam patiesi nav peļņa ideja.

— Mans personāls tāpat pašlaik konstruē īpašas tvertnes, ko varētu uzstādīt katrā amerikāņu sūtniecībā pie karoga mastā. Tvertne jāpiepilda ar amerikāņu karogiem, lai ikreiz, kad studenti norauj mūsu karogu, tūlīt varētu pacelt citu.

— Un kas tas ir? — mēs painteresējamies par kādu kastī.

— Tur ir mūsu piederumu komplekti antiamerikāniskajām demonstrācijām. Katrs diplomāts saņem šādu komplektu. Ja viņam gadās iekļūt naidīgā demon-

strantu pūlī, viņš var pacelt kādu no šava komplekta plakākiem, lai pierādītu, ka viņš arī ir demonstrants. Komplektā tāpat ir vairāki antiamerikāniski lozungi, ko diplomāts var kliegt.

Komplektā vēl ietilpst marles saites, šinas un pirmās palīdzības sniegšanas rokasgrāmāta gadījumam, ja studentus neizdodas pārliecināt.

— Vai diplomātiem ir sastādīti kaut kādi noteikumi par demonstrācijām?

— Ir tikai viens noteikums, ko mēs prasām stingri ievērot. Ja demonstrācijas laikā amerikāņu diplomātu apmētā ar sapuvušiem augļiem, viņš nekādā gadījumā nedrīkst atbildēt ar to pašu. Pre-

Aģentūra UPI ziņo, ka sakarā ar inflācijas pieaugumu augusi arī cilvēka cena. Kā to saprast! Amerikas Savienotajās Valstīs dzīvo fizikā Ernesta Tīlmanis, kas uzskata cilvēku par ķīmisko vielu — skābekļa, slāpekļa, fosfora, magnija, dzelzs un oglekļa — sakopojumu. Vielas, ko satur vidēja auguma cilvēka organisms, 1936. gadā maksāja 98 centus, bet tagad jau 5 dolārus 60 centus.

100 gadus vecais Endrjū Gislups uzsācis studijas Liverpūles universitātes Žurnālistikas fakultātē. 1972. gadā viņš bija ķēries pie mūzikas studijām un tad vēl dažus gadus veltījis kokapstrādes mākslām.

— Iegūtās zināšanas man vēl dzīvē noderēs, — viņš paskaidroja reporteriem.

Bagāti itālieši sākuši vest suņus pie suņu psihiatra. Šādu ārstu Itālijā ir vesels ducis. Par katru vizīti jāmaksā 60 dolāri. Ar psihiskām slimībām un dažādām nervu kaitēm slimojot 90% Itāliešu suņu.

Parīzietis Vensāns Paskāls Sentetjenā iesēdās vannā, kas bija piepildīta ar tomātu sulu. Viņš nolēma palikt tajā ilgāk par 37 stundām, lai labotu paša uzstādītu pasaules rekordu. Paskāls ir jau vairāku pasaules rekordu īpašnieks: viņš 16 stundas ir nosēdējis majonēzē un 48 stundas šķidrā šokolādē. Tuvākajā nākotnē viņš plāno sēdēt sinepju vannā.

Līmingtonas [Anglijā] zooparka direktors no apmeklētājiem lekasēto naudu nogādā bankā personīgi, bez sargiem. Taču viņam blakus vienmēr ir viņa mīlulis — tīģeris.

Regensburgas [VFR] pilsor Lukijs Hofmaiers nogāja uz riekām no savas dzimtās pilsēt līdz Minhenel — 132 kilometru šajā ceļā viņš noplēsa 20 pārcimdu. Taču Lukija veikums ir īrais sākums, salīdzinot ar Johana Huslingera varoņdarbu, ko 1900. gadā 55 dienās nosoloja riekām no Vīnes līdz Parīzei — 1400 km.

23 gadus vecā Parīzes nama māte Mišela Lapuēnta kādu nakti nokrāsoja savu vīra bārdu zilā krāsā, jo viņa nevar bārda cīst. Taču visi vīra draugi pa zilo bārdu bija sajūsmā un drīz Francijas galvaspilsētā parādījās jauns klubs ar nosaukumu «Zilbārži».

Jokmoka [Zviedrijā] ledzīvotāja Gudruna Engrēna saņēma autotinspekcijas paziņojumu, ka viņai jāmaksā sods par satiksmes noteikumu pārkāpumu, kas izdarīts Stokholmā. Engrēna atsacījās maksāt, motivējot savu rīcību ar šādiem argumentiem: 1) viņa vēl nekad nav bijusi Zviedrijas galvaspilsētā; 2) viņas braucamais rīks kopš pavasara stāv alz polārā lokā; 3) tās ir motorkampanas, nevis automobills.

Sods Engrēnai tomēr būšot jāmaksā, jo kārtība paliek kārtība.

Kāds Morelas [Meksikā] ledzīvotājs, kam bija nozagts automobills, jutās iepriecināts, kad policija viņam pa telefonu paziņoja, ka mašīna esot atrasta. Kad īpašnieks ieradās policijā, viņu gaidīja vilšanās. Automobills bija nozagts pa otram lāgam.

Kādā Briseles [Belģijā] veikālā, kur pārdod dažādus saimniecības piederumus, karājas plakāts: «Labākais cilvēka draugs pēc suņa ir papīrgrozis.»

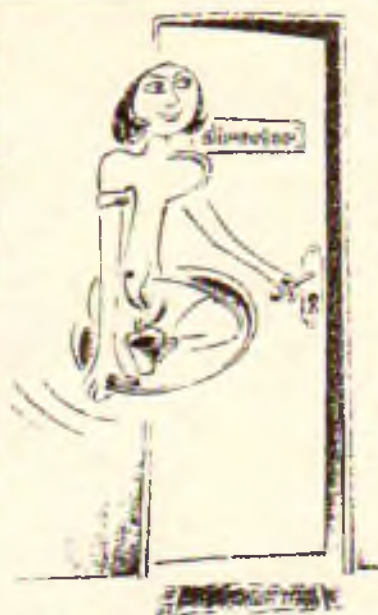

ĀRZEMJU HUMORS

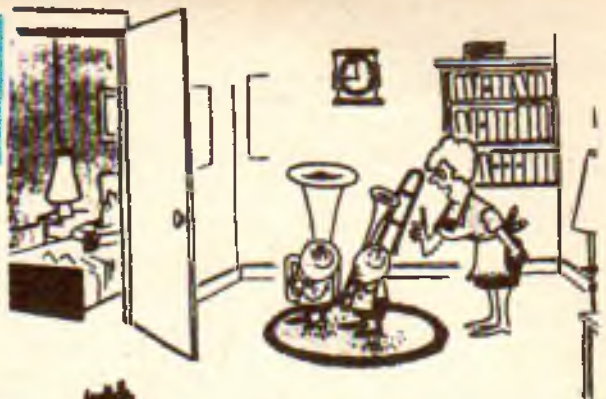

— Liekas, man viņš bija jācep vēl kādu britiņu il-
gāk!

«Saturday Evening Post», Londona

«Urzica», Bukareste

— Es taču neteicu, ka jāspēlē serenāde, es lūdzu tikai
sacelt troksni!

«Ici Paris», Parīze

«Eulenspiegel», Berlīne

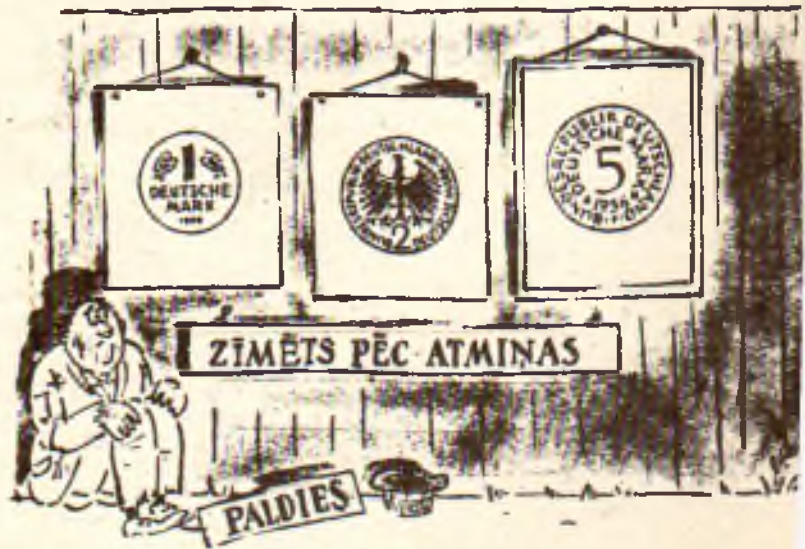
— Šī spiež pamatīgi. Kārtībā. Man tās derēs
grēku nožēlošanām!

«Ici Paris», Parīze

— Labi! Šķiramies no galda, no gultas un no suņa!

«Dikobraz», Prāga

«Quick», Minhene

